

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Kratter, Franz.; af Franz Kratter ; Oversat af K.
L. Rahbek.

Titel | Title:

Slavinden i Surinam : Skuespil i fem Acter

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kjøbenhavn : Schuboths Forlag, 1812

Fysiske størrelse | Physical extent:

112 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

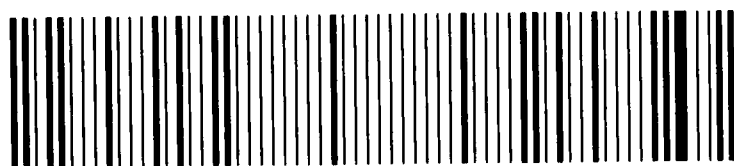
Kratters

Slavinden i

Surinam

56. - 54 - 8°

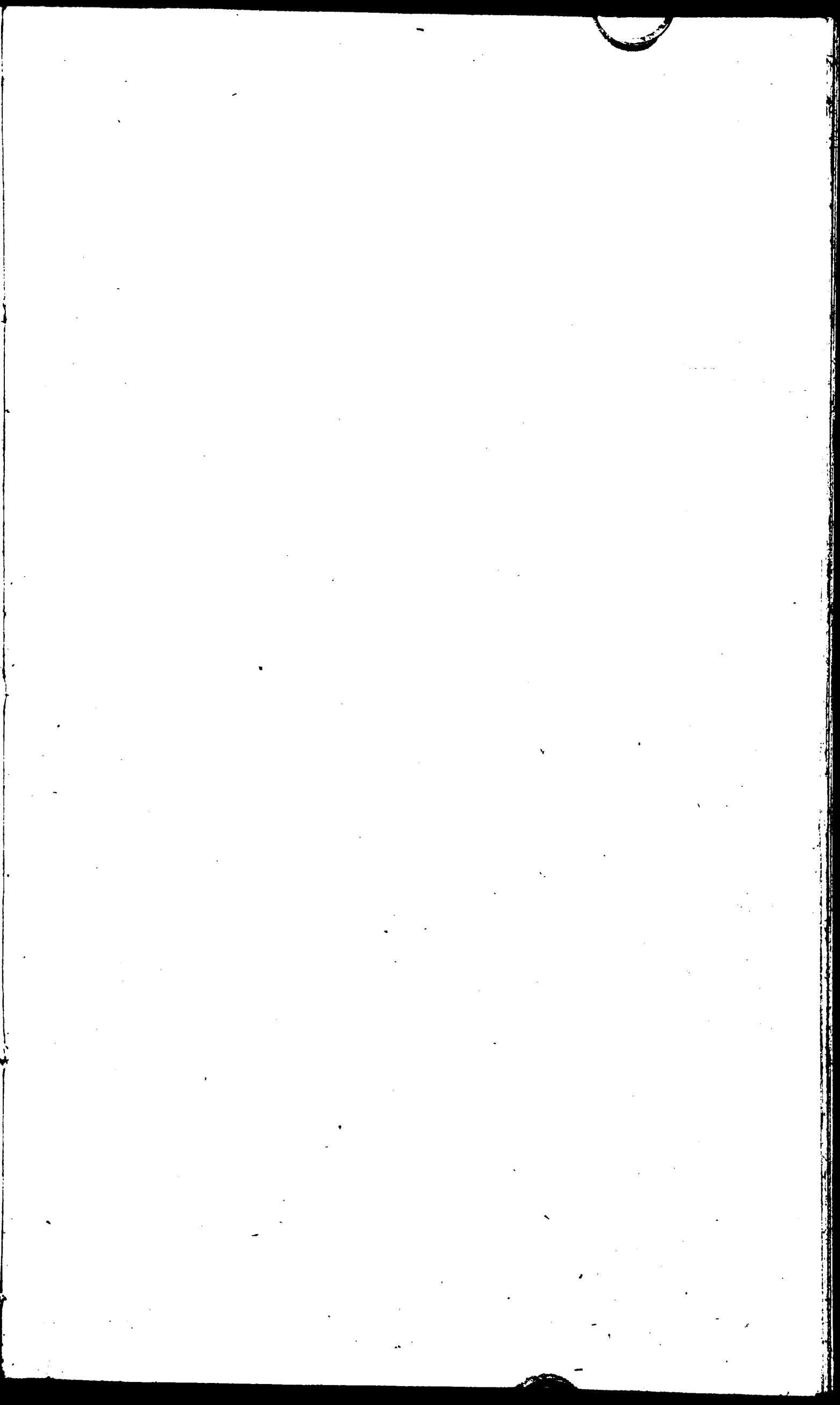
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

1 1 56 0 8 00485 1

+Rox

Slavinden i Surinam.

Skuespil i fem Acter

af

Franz Krætz,

oversat

af

K. L. Rahbek,

Professor og Theater-Directeur, samt Ridder
af Dannebrogen.

Kjøbenhavn 1812.

Trykt paa Hofboghandler Schuboths Forlag
hos Th. G. Rangel.

P e r s o n e r n e .

Baron Beernbroeck, Oberst og Commandant
i Surinam.

Gery, en hvid Slavinde.

Stedmann, Capitain.

Wallmann, Commissair.

Lude, en Planter.

Augusta v. d. Waard, en rig Planterenske.

Falkenberg, en adelagt Planter.

Sixtus, Ludes Slavemester.

En sort Jockey.

En Korporal.

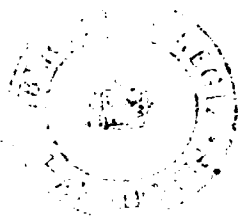
Quacko, en ung Negerslave.

Jolycoeur, Hovedsmand for de rebelske Negere.

Hollandske Soldater, sorte Jægere,
fangne Negere.

Handlingen foregaaer i Paramaribo, Surinams Hovedstad.

Scenen forestiller en aaben med Citron- og Pommeranztræer prydet Plads udenfor Ludes Huus. Ved Huset en Forhøining med Bord og Stole, hvorfra man har Udsigt til Ludes Plantager og den omliggende Egn.

Første Act.

Første Optrin.

Cery (ene).

Cery (paa Forheiningen). Ha! rører der sig ikke noget paa Høien? — Noget og atter Noget! der funkler Bajonetter i Sølen. Et Tog, et heelt stort Tog, der alt bliver længere og længere, snoer sig om Høien! Det er dem! det er dem! er jeg her saa ene? er der ingen, jeg kan sige det? ingen, med hvem jeg kan dele min Glæde, hvem jeg i mit Hiertes Jubel kan tilraabe: han kommer! han kommer!

Andet Optrin.

Cery. Falkenberg (fattig, sygelig, høstende).

Cery. Ha! der er een, der maa glæde sig med mig.

Falkenberg. God Morgen, Barn!

Cery. Er Du alt der? (gaaer ned) han kommer! han kommer!

Falkenb. Hvem?

Cery. Capitainen!

Falkenb. Saa?

Cery. Glæder Du Dig ikke?

Falkenb. Nei!

Cery. Ikke over Capitainen? ikke over hans Seirvindinger? ikke over de undertvungne Rebeller? ikke over den i Surinam tilbagebragte Rolighed?

Falkenb. Barn! jeg glæder mig over intet mere.

Cery. Et Liv uden Glæder! fattige, fattige Mand! — Hvorfor kom Du ikke i Gaar?

Falkenb. Jeg var saa mat. Ak! der kommer ingen Søn mere i mine Dine; jeg har ingen Appetit; jeg hoster bestandig.

Cery. Bliv et Dieblif. (henter en Kurv ud af Huset.) Det havde jeg alt paa rede Haand til Dig i Gaar. Tag nogle af de Draaber om Morgen, de give Appetit — et Par Spidøglaas af den Vin om Aftenen, den er gammel; den styrker og munnar. Her er Abelsiner og syltede Tamarinter. De ere lette at fordøie, og give godt Blod. Her ere nogle Penge. Til i Morgen

har jeg noget Linned istand til Dig. Næste Uge
 skaffer jeg Dig ogsaa en Kiøle.

Falkenb. Gud lønne Dig! Gud maa
 lønne Dig!

Cery. Nu! hvem vil nu altid strax tænke
 paa Løn.

Falkenb. Han vil lønne Dig tusindfold
 her, hundredtusindfold hijsset. Du gjengjelder
 Ondt med Godt.

Cery. Din gamle Sørgefang!

Falkenb. Troer Du jeg nogensinde glem-
 mer det; nogensinde tilgiver mig det selv?

Cery. Berolige Dig.

Falkenb. Om Natten, naar jeg ikke kan
 sove; og derfor, derfor kan jeg ikke sove.

Cery. Muntre Dig! sørg for Din Sund-
 hed.

Falkenb. Saa bliver det saa mørkt og
 græsseligt for mig! — O! da jeg endnu var riig,
 har jeg gjort mange Mennesker Uret, beegnet
 alle Folk saa ilde. Jeg seer Din Fader for mig,
 hvor han byder mig hele sin Formue for Din og
 Din Moders Frihed — hvor han for Eders Fri-
 hed tilbyder sig selv til Slave — hvor han ligger
 for mine Fødder, dør af Jammer og Fortviv-
 lelse. Jeg er nu nok din straffet for min Umenne-
 skelighed. Ak! Alle foragte, beleer, spotte mig

gamle syge Mand. Jeg slammer mig ved at komme blandt Folk; tidt troer jeg mig ikke engang ret til at see op mod Dagens Lys.

Cery. Nei, Allie foragte Dig ikke.

Falkenb. Ja! der er en ædel Siæl, som forbarmer sig over mig, da hun skulde hade mig; som trøster, føder og klæder mig, da hun skulde forbande mig. Uden Dig, Barn! uden Dig var jeg alt for længe siden vansinægtet.

Cery. Vær trostlig. Du skal ikke lide Nød. Har jeg intet selv, skal jeg vække andres Medlidenhed for Dig. Kl. 7 i Aften hist i Pommerantsalleen. Men een Ting beder jeg Dig om.

Falkenb. Du beder mig?

Cery. Ja! tag et venligt Ansigt med i Aften.

Falkenb. Barn! kan jeg?

Cery. Jeg har jo alt tilgivet Dig for længe siden. Min Fader er en af de Salige hist. Skulde han ikke ogsaa have tilgivet Dig? — Græd ikke! O, hvor Cery vil glæde sig med Dig, naar Du i Aften bringer hende et glad Ansigt. (Falkenb. trykker hendes Hænder, og gaaer i hæftig Bevægelse.) De kommer! o, hvor mit Hjerte banker af overvæltet Glæde. Først maa jeg fatte mig, inden jeg overrasker ham. (Hun skjuler sig bag Pommerantstræerne; man hører en Marsch.)

T r e d i e O p t r i n.

Stedmann (med et Tog Soldater, sorte Tægere, Negerflaver med Gevær, Hængemaatter, Kurve, Telte o.s.v. paa Ryggen.)

Stedmann. Holdt! Vi ere ved Maalet, Kammerater! I har nøie fulgt mine Befalinger. I har med ubøjelig Standhaftighed udholdt al Slags Strabads. I har med dristig Trods gaaet de skrækkeligste Farer imøde. De os i Airtal tre Gange overlegne Rebeller ere overvundne og ødelagte. Eder ene har Erinam igien at takke for sin Nølighed. Enhver af Eder, uden Undtagelse, har Deel i den Hæder, der tilkommer os alle — den Blanke, som Mulatten, Mulatten, som Negeren! Gaaer; lader Eders Saar helbrede, pleier og qvæger Eders trætte Lemmer. Hvad jeg har lovet Eder, skal punktilig holdes. Gaaer nu, Kammerater! (Soldaterne gaae.)

F i e r d e O p t r i n.

Stedmann. Cery.

Cery. Stedmann!

Stedmann. Cery! min Cery! (hun vil kaste sig for hans Fødder.) I min Favn, hulde Skabning! (hun kaster sig i hans Arme, klynger sig

fast til ham, og bliver saaledes en Stund.) Hvad er det! er Du bleven maalsløs?

Cery. Al! taler ikke dette Die? dette bankende Hjerte? tale ikke disse Henrykkelsens Taarer! O, lad mig hvile her!

Stedm. Søde belønnende Dieblif!

Cery. Lad mig ved dette Hjerte komme til mig selv igien. — Saa! saa! nu kan jeg igjen tale. O, hvor glad er jeg, at Du er der igjen!

Stedm. Hvordan levede Du? hvad bestilte Du?

Cery. Jeg levede kun for Dig; jeg tænkte kun een Tanke, og den var Du. Jeg sendte kun een Bøn til Himlen, og den var for Din Frelse.

Stedm. Gode Cery!

Cery. Aldrig havde jeg troet, man kunde bede saa inderlig, tale saa fortrolig med Gud; at han i Bønnen kunde blive Een saa nær! Han har bønhørt mig; han har givet det bedste af alle Menneſker en Engel, der paa sine beſtiærmende Vinger bar ham uſſadt giennem de rædsomme Farer.

Stedm. De ere overſtandne. Jeg bliver nu længe her; ret længe!

Cery. O, hvor vi ſkal glæde os! Augusta von der Waard og jeg.

Stedm. Hvor er hun?

Cery. Her! Hun har maget det saa, at Du blev lagt i Qvarteer her hos Lide. Hun har selv leiet sig ind her. Vi boe alle tre under eet Tag. Er det godt?

Stedm. Fortræffeligt!

Cery. Du skal nu see, hvorledes Cery skal pleie Dig; hvorledes hun skal vogte paa hvert Bink; hvor hun ikke skal kiende anden Bestræbelse, end at opdage Dit Hjertes lønligste Ønsker.

Stedm. (flaaer Armen om hende). Du er saa god, Cery!

Cery. Du saa ædel!

Stedm. Hvor blev Du saa god?

Cery. Ved Dig!

Stedm. Ved mig?

Cery. Kan man behage Dig, naar man ikke er god? seer Du, hvorfor jeg er god?

Stedm. Hvor Du paa ny har giort mig til Din Gældner! — Det var seent ud paa Aftenen, efter een af de mæisomste Dage; det værste Veir, der nogensinde i den ublideste Aarstid er stormet ned fra Himlen, syntes at giøre eet med de forvovne Nebeller. I den tvivlsomste Kamp vadede jeg med en Deel af mine Tropper gien- nem en snul Mose, i Vand til Bryster, skødte Nebellerne i Ryggen, splittede dem ad, hug dem ned, og gjorde dem til Sanger. Just leire vi os

ved Foden af et Bierg, gjøre Ild paa, for at varme vore giennemfrozone, giennemregnede Lemmer, og skal til at bygge paa vor skimlede Tørbak; da vi høre fløite og falde, stærkere og stærkere, nærmere og nærmere; jeg sender Mandstabsud: De bringe Rati; han hilser fra Dig, tager en Kurb af Hesten med Gødevare, og en anden med Viin og Forfriskninger. Forestil Dig denne pludselige Overgang fra Mangel til Overflod! Mine Kammerater vare mine Gæster. Velgjørende Vederqvælgelse, nyt Liv giennemstrømmende os Alle. Under almeen Jubel drak man Din Skaal; Dig til Vre flød Glædens Taknemmelighedss Taare.

Cery. Sligt tænkte jeg ikke paa, da jeg sendte Dig den lille Forfriskning.

Stedm. Hvormed giengielder jeg Dig denne Velgjørelse, Cery! som jeg knap selv var istand til at betale? hvormed?

Cery. Nu! naar Du da endelig vil give mig noget, saa . . .

Stedm. Hvad da? fiære Cery! tal uden Undseelse!

Cery. Saa forær mig en Guinee!

Stedm. (overrasket). En Guinee! altsaa Penge! — intet andet? — her er ti.

Cery. Saameget kan Du ikke give; men
to tager jeg (kysker hans Haand). Jeg takker Dig
hiertelig (iler glad bort).

F e m t e O p t r i n.

Stedmann (ene).

En Guinee! een Guinee! hvorledes skal jeg
begribe det; hvorledes skal jeg forene den med
Cerys Character, denne usle Guinee? Et Hierte,
som kun en Engel kunde have, naar den blev
Menneske — og hun lader sig sine Begjæringer
betale med en Guinee. -- Havde jeg tusind Gui-
neer; jeg vilde i dette Dieblis give dem alle, alle
tusind til, dersom Du ikke havde fordret denne
Guinee af mig, Cery!

S i e t t e O p t r i n.

Stedmann. Quacko.

Quacko. Obersten! Obersten!

Stedm. Kommer han?

Quacko. Ja! men med et Ansigt, som om
han havde tygget Enskanrod. Du skal see, ingen
Sag vil være ham tilpas.

Stedm. Det formoder jeg selv.

Nvacko. Du skulde gjort det saa, og saa; og havde Du virkelig gjort det saa, havde det igien ikke været tilpas.

Stedm. Om jeg netop gjør ham tilpas, det tænker jeg aldrig paa, naar det kun lykkes mig, at have gjort Tingene ret i det Hele. (Nvacko gaar tilside, da Obersten træder ind.)

S y v e n d e O p t r i n.

Stedmann. Obersten.

Obersten (kommer ud af Ludes Hus, ved sig selv). Den Pokkers Tøs! faaer mine Tænder til at løbe i Vand, og, inden jeg seer mig om, er hun forsvunden. Vi Du! Du skal ikke have drevet Gæf med mig for Intet.

Stedm. Hr. Oberst! jeg var just i Begreb . . .

Oberst. Erous! alt tilbage? Det er gaaet godt, hører jeg.

Stedm. Krigen med Rebellerne er til Ende.

Oberst. Det gjør Dem Ære.

Stedm. Mere vort lille frække Mandskab, end mig; havde det ikke gjort Underværker i modig at bære alstens Strabad og Elendighed, havde

de ikke i de mangfoldige Fægtninger med den langt overlegne Mængde, med Fortvivlelsens Modkæmpende, Rebeller, gjort Underværker af Tap: perhed, hvo veed, hvad Sagen vilde taget for en Ende.

Oberst. Ders Rapport?

Stedm. Her er den.

Oberst. Alting anført?

Stedm. Alting!

Oberst. Ingen Ting overdreven?

Stedm. Hr. Oberst!

Oberst. Jeg veed, hvad man i slige Tilfælde pleier at tillade sig.

Stedm. Jeg taler Sandhed, endog uden Vidner; hvor skulde jeg overtræde den, da saamange Vidner hvert Øieblik kunde overbevise mig om det Modsatte.

Oberst. Hvor er Fangerne?

Stedm. De maa i det seeneſte træffe ind om tre Timer.

Oberst. (blader i Rapporten). Hvorfor faldt De ikke Rebellerne i Flanken ved Oronora?

Stedm. Moradsen, der var imellem os og dem, var uoverkommelig.

Oberst. Man skulde været derpaa.

Stedm. Det gjorde man. Tre Mand sank, og de første Skridt, til Halsen i Hængedynd.

Oberst. Ei! ei! det gaaer, naar man
 vover — Hvorfor gif De ikke over Saramtaflo:
 den ved Manca? Tingen havde derved i det mind:
 ste været en Time tidligere til Ende.

Sted m. Jeg sonderede adskillige Steder.
 Floden har farlige bundløse Steder, og stormer
 med vild Brusen over skjulte Klippestykker; hvor:
 ledes havde det været muligt at gaae over saadan
 en Flod med Mandskab med Over- og Sidegevær,
 belæstet med Patronaster, Tornistre og Hænge:
 maatter?

Oberst. Ei! ei! unge Menneſker flæder
 det ikke, at vilde vide bedre. De laae i Buggen
 endnu, da jeg alt længe havde lugtet Krudt. Er
 der gjort Bytte?

Sted m. Intet af Betydning! derimod
 har to Lieutenanter og jeg mistet vor Bagage.

Oberst. Det bliver Deres Skade.

Sted m. Jeg driver ikke paa Godtgjærelse,
 derimod beder jeg, at der maa blive Mandskabet
 udbetalt en lille Gratification, som jeg i største
 Nødsfald lovede det.

Oberst. Saa? hvormeget?

Sted m. En Guinee tilmands!

Oberst. Saa? hvem har besuldmægtiget
 Dem til at love Gratificationer?

Stedm. Vi vovede to forgiæves blodige Angreb paa Rebellerne's forstaaende Leir ved Cotticafloden; en stærk Colonne var knap to Mile fra dem, for at støde til dem; de havde da været os trefold overlegne; alle vore seierlige Foretagender vilde ved denne Forening paa eengang været tilintetgjorte. Jeg opmuntrede det udtrættede næsten modløseblevne Mandskab med Løfte om denne Gratification, til det tredie Angreb. — Vi stormede Leiren, adspalttede Fienden, hug en stor Mængde ned, ilte ved Daggry den anmarscherende Colonne imøde; greb den an, og ødelagde den. Naar man ikke berettiges til Gratification ved en saadan Daad, som selv Lykken kroner, saa veed jeg ikke, hvad der i Verden kan berettigede dertil.

Obersten. Ingen Raisonnement! Deres Hochmøgendes har ingen Ordre givet mig at uddele Gratificationer. Suctelen paa Nækken af de Hunde, saa gaaer de nok i Jlden uden Gratificationer.

Stedm. De Hunde . . .

Oberst. Herre! glem ikke, jeg er Chef.

Stedm. O nei! kun kan jeg heller ikke glemme, at mine brave Krigskammerater ere Mennesker, og i hver Henseende meget høderverdige Mennesker. Gratificationen maa betales.

Oberst. Maa! maa! og jeg, Oberst Baron von Beernbroeck, Commandant i Paramaribo, siger: Gratificationen bliver ikke betalt.

Stedm. Jeg har sat min Ære i Pant.

Oberst. Hvad kommer det mig ved? Skal jeg frie Deres pantsatte Ære ind? Hvad? — Overalt har jeg meget paa Dem at klage. De forvænnier, forfiæler mig Soldaten. Hvor man med et Par Dussin Stofkeprugl kommer umiddelbar og bedre til Maalet, bruger De sædvanlig en Hob søde Ord eller en Haandsfuld Venge — det vil jeg ikke vide af — det maa ikke saa være. Subordination og ingen Raisonnement. Adieu!

(Obersten gaaer.)

O t t e n d e O p t r i n.

Stedmann (ene).

Nei! for saadant et Menneskes Skyld skal I ikke komme tilfort, brave Kammerater! — Halsfemsindstyve Guineer, er al min Eiendom; disse to Uhre, og denne Ring. — Vel Kammerater! Gratificationen skal blive betalt. — Sagens er denne Ring et kjærte Munde fra min Moder; men lever hendes opfyiede Billede, hendes

blide ædle Character, hendes ustraffede Bandel derfor mindre i mit Hierte, for det jeg ikke bærer hendes Ring længere paa min Finger?

N i e n d e O p t r i n .

Stedmann. Augusta v. d. Waard.

Augusta v. d. Waard. Velkommen, Hr. Capitain! hiertelig og tusindgange velkommen!

Stedmann. Hvor usigelig glæder jeg mig (kysser hendes Haand).

B. d. Waard. Havde De vel ventet mig her?

Stedm. Des behageligere er Overraskelsen.

B. d. W. Et lykkeligt Møde, ikke sandt?

Stedm. Hvormegen Godhed af Dem, at kalde det et lykkeligt Møde.

B. d. W. De fra Wren's Mark! jeg fra Alfmaar; De i Seirens Glands! jeg uberømt og ukiendt.

Stedm. Uberømt og ukiendt? og hvo i Surinam kiender da ikke den skienne ædle Augusta van der Waard? — O! hvor er De at misunde? ingen nævner Dem, uden for at velsigne Dem; medens . . .

B. d. W. Medens? — De vil dog vel ikke sammenligne det Lidet, det lykkes mig at udrette,

med, hvad vi skylder Dem? Surinam er reddet; Fred og Rolighed kommen tilbage i almeen Modløsheds Sted; Eiendommene ere i Sikkerhed; Vindskibelighed høster sit Arbeids Frugter i Fred. Stedmanns Navn vil leve her i helligt indsteltigt Minde. Og nu nok! jeg veed, at den fiæfkeste Mand altid tillige er den bestedneste. — Er De fornøiet med mine Slaver? lever de? har de gjort deres Skyldighed?

Stedm. Hvad kan jeg sige til disse brave Menneskers Nos Andet, end at de alle ere blevne mine Venner — at deres utrættelige Tienstfærdighed har gjort mig til deres evige Gældner.

B. d. W. Zacki?

Stedm. Er med de Fangne.

B. d. W. Kavi?

Stedm. Er syg.

B. d. W. Den arme Kavi!

Stedm. Ikke farlig. Der er sørget for hans Pleie. Fire Negere bære ham i en Hængesæde. En af mine raskeste Folk har Tilsyn med den.

B. d. Waard. Og min muntre lærvillige Quacko?

Stedm. Der kommer han.

T i e n d e O p t r i n.

De Forrige. Qvacko.

Qvacko (kaster sig for Augustas Fødder). Min
Frue!

B. d. Waard (reiser ham op). Staa op,
Qvacko! det glæder mig at see Dig frisk og vel.

Qvacko. Var jeg det ikke, saa blev jeg det
nu. Kavi er syg. Min Hals sætter jeg i Pant,
naar han seer Dig, og Du seer saa venlig til
ham, rækker ham saa venlig Din smukke Haand,
han bliver frisk paa Stedet.

B. d. W. Godmodige Gladrer. — Hvor-
ledes har Qvacko ført sig op?

Stedmann. Ikke altid efter mit Ønske.

B. d. W. Hører Du, Qvacko?

Qvacko. Da giv mig hundrede Riisflag,
stikker Senerne over paa mine Fødder, lad mig
levende hænges op ved min store Taa, hvis jeg...

B. d. W. Jeg vil see, hvad Du har for-
tient.

Stedm. Ved visse Leiligheder har jeg slet
ingen Veie kunnet komme med hans Egenindighed.

B. d. W. Du har forværret Dig, Qvacko!

Stedm. Halvanden Dag ked vi paa en
stærk Marsch den meest marrende Hunger, Qvacko
havde forsigtig et stikket Stykke Løbek i Bag-

haanden; det bragte han mig, og ved ingen Fores-
stilling var den egensindige Dreng at bevæge til,
at tage det Halve, ikke saa meget som en eneste
Bid med mig.

B. d. W. (tager ham ved Haanden). Quacko!
Du fortiente ikke at være min Slave, Du var
værd at være min Søn.

Stedm. Paa en brændende heed Dag søgte
vi forgiæves Vand i en øde Sandørk. Vi van-
smægtede i en næsten dræbende Tørst. Med usige-
lig Umage samlede Quacko Duggen af de vilde
Cocosblade, og bragte mig en halv Flaske fuld.
Ingen Trudsel kunde bragt ham til saameget
som at væde sine Læber med denne kostelige Læd-
stedrik.

B. d. W. Fortræffelige Dreng! Du en Sla-
ve? fra dette Dieblif er Du fri. Vær min Ven!

Quacko. Jeg vil høre Dig til, saa er jeg
friere end fri. Hvad fattes mig hos Dig? lod Du mig
ikke undervise i Alt, hvad jeg kunde have Glæde
af? sulter jeg hos Dig? faaer jeg Hug? kaster
Du mig paa Gaden, naar jeg er syg? troe mig!
jeg gjør mig noget til af, at tilhøre Dig! den
bedste, den mukkeste Frue paa hele Surinam.

B. d. W. Du spærmer, godhiertige Dreng!

Quacko. Ak! aldrig skal jeg bringe Dig
mit sidste Stykke Brød, aldrig samle Duggen af

Cocosblade til at stille Din Tørst, aldrig vove mit Liv for at redde Dit.

B. d. W. Har Du ikke alt gjort det, da Du saa hiertelig snuffer det?

Quacko. Og nu skal jeg fra Dig!

B. d. W. Ja! da Du ikke vil være fri, skal Du fra nu af tilhøre en endnu bedre Herre, end Din forrige Frue. Hr. Capitain! Quacko er Deres.

Quacko (glad). Ja! Dig, min Lærer! Dig, min Velgører! vil jeg gjerne høre til.

Stedm. Med inderligste Tak modtager jeg denne dyrebare Gave af Deres Haand; men vil De tilgive mig, bedste Augusta! naar jeg strax giver den bort igien?

B. d. W. Han er Deres Eiendom.

Stedm. Den, Du fra først af tilhørte, skal Du igien høre til; den frie Natur. Du græder? behøver Du da at forlade mig, for det Du er fri?

Quacko. Maa jeg ikke blive hos Dig?

Stedm. Du er min Ven (omfavner ham). Dit Hierte tilhører mig, mit Hierte Dig. Kun saaledes kan Mennesket blive Menneskets Eiendom.

Quacko. Lager Du mig med til Europa?

Stedm. Hiertelig gjerne.

Quacko. Og der bliver jeg hos Dig?

Stedm. Saa længe Du vil.

Quacko. O, det vil jeg, saalænge jeg lever!
 hvad vil jeg ikke endnu kunne lære af Dig! Hvor
 jeg skal takke og lyde Dig — kun leve for Dig —
 leve for at gjøre Dig Glæde og Fornøjelse (gaaer).

E l l e v t e O p t r i n.

Stedmann. Augusta.

Stedm. Hvem i Europa kan rose sig af
 saadanne Venner? Quacko har Ret! det er ikke
 saa slem en Skæbne, at være Augusta van der
 Waards Slave.

B. d. W. Mener De det?

Stedm. Var jeg Deres Slave . . .

B. d. W. Nu?

Stedm. Hvo veed, om jeg nogensinde
 søgte at blive fri?

B. d. W. Hr. Capitain!

Stedm. Augusta!

B. d. W. Dem var jeg maaskee ikke halv
 saa ædelmodig imod.

Stedm. Hvorledes det?

B. d. W. De fik ikke saasnart Deres Fri-
 hed af mig igien (gaaer).

Stedmann (ene). Var det Spøg eller Alvor? den Tøne, hun sagde det med, kom mig noget synderlig før. — Edle Augusta! Din gode Genius bevare Dig fra at mene det for Alvor.

Anden Act.

(Scenen som i første.)

Første Optin.

Lude. Sixtus.

Lude (sidder uden for sit Huus ved et Bord paa Forhøiningen og ryger Tobak, har sine Regnskabsbøger, en Riffert og en Glaske Malaga for sig. Sixtus i ærbødigt Stilling noget fra ham). Hundrede Vidsteflag, siger Du! dog af de ægte?

Sixtus. Saa det var en Hjertenglæde at see. Hahaha! ved det fjerde Slag kom der Blod.

Lude. Du fordamte Sixtus! Der har Du et halvt Glas Malaga.

Sixtus. Med naadigst Tilladelse (drikker).
Ved det tiende fulgte Hud og Rind med. Den
stemme Omeg har vi faaet fat.

Lude. Virkelig?

Sixtus. Jeg har strax gjort Afregning
med ham.

Lude. Saa?

Sixtus. Han løber ikke tiere bort.

Lude. Har Du sørget for det?

Sixtus. Paa min Vre løber han ikke bort.
Jeg har gjort kort Proces med ham, har skaaet
Scenerne over i begge Hæser.

Lude. Nei! saa løber han ikke langt.

Sixtus. Nu skal han han fryde om i
Plantagen og luge, og sulte, til han bliver saa
mager, at man kan tælle hvert Been.

Lude. Et heelt Glas Malaga, Sixtus.

Sixtus. Med naadigst Tilladelse! (drikker.)

Lude (seer med Rikkerten ud i Plantagen). Død
og Ulykke! de staae ledige.

Sixtus. Med naadigst Tilladelse! (seer i
Rikkerten.) Død og Ulykke! de staae ledige. (tager
Pidsken af Skuldren og svinger.) Nu, I Hunde! (hur-
tig afsted.)

Lude (ene). Ret saa! i Aften nok et
Glas Malaga, min brave, retskaffene, herlige
Sixtus!

Andet Optrin.

Lude. Augusta v. d. Waard. Stedmann.

Stedmann (træder ind af Huset med Augusta).
 Af, Hr. Lude! endelig har jeg da den Ære, at
 hilse paa Herren af Huset.

Lude. Tiener!

Stedm. Det gior mig ondt, man har nødt
 mig at giøre Dem Uleilighed.

Lude. Mig med.

Stedm. Midlertid skal denne Uleilighed,
 saa vidt det staaer til mig, være saa ubetydelig,
 som muligt.

Lude. Mig fiært.

B. d. W. De veed dog, Rebelkrigen er til
 Ende, og vi har Rolighed?

Lude. Jo!

B. d. W. Nu kan De fremdeles uforstyrret
 og ubefymret lade Deres Slaver pidste, mis-
 handle og lemlest.

Lude. I mine Huussager har ingen mig
 noget at sige.

B. d. W. Rebellerne, som de haardhiertige
 Plantere vare saa bange for, ere tugtede, tilintet-
 giorte.

Lude. Det kunde og burde de alt længe
 været.

Stedm. (hæftig). Hvad vil De sige med det?

Lude. Jeg — jeg vil sige — man skulde strax i Begyndelsen sendt den tappre Capitain Stedmann.

B. d. W. Seer De, Hr. Capitain! Hr. Lude kan ogsaa være galant. (til Lude) Jeg kommer med et lille Forslag til Dem.

Lude (reiser sig, og kommer ned af Terrassen). Saa! maaskee en Speculation, en . . .

B. d. W. De kan kalde det, som De vil — men langt fra ingen Rikmandsspeculation.

Lude. Saa interesserer den ikke mig. (vil op igjen.)

B. d. W. Bliv De — Dem interesserer den. just. Speculationen gaaer nemlig ud paa at afgjøre en stor Gæld med en Bagatel.

Lude. Jeg er ikke i Gæld til noget Menneske.

B. d. W. Det er en Taknemmelighedsgæld, jeg mener.

Lude. Taknemmelighed? Tak? hvem skulde jeg takke? hvad skulde jeg takke for? hvad jeg behøver, betaler jeg; jeg faaer ingen Ting til Givendes; hvad skal jeg da takke for?

B. d. W. Et lidet Antal brave Krigere har udstaaet alle Slags Besværligheder, har fægtet, blødet, vovet sit Liv, for at forviise nogle rige

Plantere den rolige Besiddelse af deres Overflod.
Og saadanne Menneſter ſkulde De ikke ſkyldes Tak
og Erkiendtlighed?

Lude. Har de gjort deres Skyldighed, ſaa
er de ogsaa betalt for det?

Stedm. Hvad falder De betalt? I tre
Maaneder har Jerter og Bønner, fogt i Vand,
og mulden Tvebak, ſom De ikke vilde byde Deres
Hand, været deres eneste Føde. Hvad om de nu
i deres grundede Miſſornøiſe havde gjort min-
dre, om de . . .

Lude. Jeg forſtaaer. Nu! ſaa havde det
været Hundsvotter.

Stedm. Hr. Lude!

Lude. Skulde jeg fanſkee ligefuldt ſagt:
det var tappre Soldater, Helte!

Stedm. Den Henſigt, Frue v. d. Waard
kommer til Dem i, tillader mig ikke at være bitter
imod Dem. De kan takke den fortreffelige Dames
Nærværelſe, naar jeg paa lægger mig den Evang,
for denne Gang at lade det Uanſtændige i Deres
Forhold upaaanket.

N. d. W. Jeg formodede, de Herrer Plan-
tere vilde paa det fierneste Vink ret gierne for-
ſtaaet ſig til en lille Erkiendtlighed for ſaamegen
Opofrelſe.

Lúde. Naar det just skal være, kommer det ikke an paa en halv Guinee.

B. d. W. O, jeg beder! gjør Dem ingen Uleilighed.

Lúde. Ogsaa godt! men at De ikke skal sige, jeg intet har villet give.

B. d. W. Saa uretsfærdig er jeg ikke.

Lúde. En halv Guinee er ikke saadan en Bagatel, som De troer. Penge finder man ikke paa Møddingen.

B. d. W. Gid det var det skidneste Sted, De fandt dem paa.

Lúde. Hvad skal da al den Snak til? vil man ikke have mine Penge, beholder jeg dem selv. Man har heller ikke staalet sine Penge (gaaer).

T r e d i e O p t r i n.

Augusta. Stedmann.

A. v. d. Waard. Gid han havde staalet dem — men nu klæber der Blod ved hver Skilling, han falder sin. Hr. Capitain! De maa ikke af en føleløs Planters Utafnemmelighed slutte, at alle andre ere utafnemmelige og føleløse. Jeg flaaer mig ikke til Nolighed, før jeg har skaffet Deres brave Corps et Par ret fornøielige Dage for sin Tapperhed.

Stedmann (kysker hendes Haand). De er god, dyrebare Augusta! uudsigelig god.

Augusta. Mindre maaskee, end De troer.
(Gaaer hurtig bort.)

F i e r d e O p t r i n.

Stedmann (ene).

Maaskee! gode Augusta! og hvorfor? fordi Du er mig for god? skulde det være saa? — Stakkels Cery! det er ingen ubetydelig Medbeiler: ske, der synes at kæmpe med Dig om mit Hjerte. — Den uheldsalige Guinee! jeg frygter! jeg frygter!

F e m t e O p t r i n.

Cery. Stedmann.

Cery. Seer Du, sex Guineer!

Stedm. Hvor har Du faaet dem?

Cery. Augusta van der Waard har foræret mig dem i dette Dieblif.

Stedm. Gaar Du Penge til Foræring af hende?

Cery. O ja! mig vilde hun ikke saa let nægte nogen Ting. Men denne Gang torde jeg vædde paa, det var for Din Skyld. Hun er saa glad; hun taler saa varmt og hiertelig om Dig.

Stedm. Du synes at holde af Penge, Cery!

Cery. Der er kloge Folk, der holder af Penge, hvorfor skulde jeg da ikke ogsaa?

Stedm. Kloge Folk holde af dem for deres fornuftige Brugs Skyld. Det samme troer jeg ogsaa min Cery til, eller? . . .

Cery. Nu?

Stedm. vidste jeg ikke at forene det med hendes fortreffelige Character, hvor hun kan være saa ædel, og dog saa ængstelig søge at faae en Forøring i Penge, og glæde sig saa barnagtig, naar hun har faaet den! Hvad bruger Du Pengene til, Cery?

Cery (nu og i det Følgende med stedse større Forlegenhed). Jeg — jeg kjober mig rart Stads for dem.

Stedm. Hvorfor bliver Du rød ved denne Tilstaelse?

Cery. Fordi jeg var bange for, at Du ikke vilde være tilfreds dermed.

Stedm. Hvis det var saa, neppe; men det er ikke saa; saadan en Hverdags Skabning er Du ikke. Nok en Gang! hvad gjør Du med Pengene?

Cery. Jeg sparer dem sammen.

Stedm. Hvortil?

Cery. Da Falkenberg blev ødelagt, og min Moder og jeg leed Nød, og dog ikke kunde blive folgte; o, da var vi i stor Elendighed! Uden Solheueurs Godhed havde vi maattet vansmægte. — Om Du engang, tænker jeg nu saa tidt, skulde komme i saadan Nød igien, vilde det, Du havde sparet sammen, ret komme Dig til Gavn.

Stedm. Det træffer ønskeligt. Jeg behøver Penge. Vilde Du ikke, paa omtrent 14 Dage, laane mig en Summa af 20 Guineer.

Cery. Naar vil Du have dem?

Stedm. Paa Stedet.

Cery. Jeg har dem ikke hos mig.

Stedm. Saa er Du saa god at hente mig dem.

Cery. Jeg har givet dem i Forvaring.

Stedm. Til hvem?

Cery. Skal jeg sige den rene Sandhed, har jeg laant dem ud.

Stedm. Til hvem?

Cery. Det tør jeg ikke sige.

Stedm. Den ene Guinee, Du forlangte af mig i Dag, har kostet mig min Rolighed. Du er i Begreb at tabe min Agtelse, i mine Dine at fornedre til en vindesyg Skabning af det almindeligste Slags. Mit sidste alvorlige Spørgsmaal afgør mit Livs Lykke: hvad har Du gjort med de Penge?

Cery. Jeg giver dem bort.

Stedm. Til hvem?

Cery. Til en fattig, meget fattig Mand.

Stedm. Kænder jeg ham?

Cery. Ja!

Stedm. Hvad hedder han?

Cery. Han var rig, meget rig; nu er han syg — er den fattigste af alle Tiggere, da han skammer sig ved at tigge. Jeg har i et Aar ernæret ham i Stillehed.

Stedm. Hvad hedder han?

Cery. Træng ikke paa mig!

Stedm. Saa hemmelighedsfuld med en Betler! Din Mistro krænker mig.

Cery. Det bliver dog imellem os?

Stedm. Hvilket Spørgsmaal!

Cery. Falkenberg!

Stedm. Din forrige Herre! Din Fiende! Din Faders Banemand, den grumme tyraniske Falkenberg!

Cery. Ak! nu er han saa forladt, saa foragtet af al Verden.

Stedm. Cery! himmelske Skabning! o! kunielden naaer selv det bedste Menneske den Storhed, at blive sin Fiendes Velgjører.

S i e t t e O p t r i n.

De Forrige. Sixtus.

Sixtus (der træder ind, som Stedmann trykker
Cern til sit Hierte, affides). Saa! en smuk Historie!
bi Du kan!

Stedmann. Hvad vil han?

Sixtus. Allerydmigste Tiener! Embeds-
forretninger. (til Cern) Hr. Lude kalder (truer ad
hende med Pidsken og gjør et biskert Ansigt, men passer
paa, at Stedmann ikke seer det). Han kalder alt tre-
die Gang.

Cern. Jeg kommer (gaaer).

Stedm. Skal han ogsaa just forstyrre mig
i mit Livs sødeste Dieblis?

Sixt. Det gjør mig ondt, hiertelig ondt;
men jeg gjorde jo kun min Skyldighed; jeg sagde
jo bare: Hr. Lude kalder alt tredie Gang. Under-
danigste Tiener! (gaaer hurtig og svinger Pidsken i det
han gaaer).

S y v e n d e O p t r i n.

Stedmann. Commissair Wallmann.

Wallmann. Velkommen, Hr. Capitain!

Stedmann. God Dag, Wallmann!

Wallm. Hø. Excellence Gouverneuren har
hørt om Deres lykkelige seierrige Hjemkomst.

Stedm. Jeg har isinde endnu i Dag at
giøre Hs. Excell. min Opvartning.

Wallm. Han beder Dem besøge ham om
en Time. Han har vigtige Ting at tale med
Dem om.

Stedm. Jeg skal indfinde mig præcis.

Wallm. Er Lude hjemme.

Stedm. Jeg talte med ham for et Quarter
siden.

Wallm. Jeg har et lille Grinde til ham,
som just ikke vil smage ham.

Stedm. Der gaaer han. (raaber ud af Scenen)
Hr. Lude! Hr. Lude!

O t t e n d e O p t r i n.

De Forrige. Lude.

Lude (endnu bag Scenen). Hvad er der?

Stedm. Hr. Commissar Wallmann vil
tale med Dem.

Lude (kommer ind). Servus!

Wallm. Fra Gouverneuren.

Lude. Underdanige Tiener! hvad befaler?

Wallm. Deres Opsynsmand, Sixtus, har
for to Dage siden vidstet en Stambopige ihjel.

Lude. Kan gierne være. Hvad bryder det
mig?

Wallm. Gierningen er omstændelig oplyst. Overalt tillader den Knekt sig de grusomste Uærenesteligheder mod Deres Slaver.

Lude. Han vil selv bedst vide, hvorfor.

Wallm. Hs. Excellence, fuld af den retfærdigste Ubillie over denne alt mere og mere overhaandtagende utilladelige Omgangsmaade, har nu fast besluttet, at sætte den i Surinam næsten ganske glemte Lov om Slavernes Behandling i fuld Virksomhed igien.

Stedm. Hans Excellence er en bekiendt Menneſteven.

Wallm. Han har derfor dømt Opsynsmanden Sixtus til en Vengemulet af 500 Guineer; og, isald denne Summa ikke blev erlagt endnu i Dag, til sex Aar paa Galleierne.

Lude. Stambopigen kostede 20 Guineer; er det nu Proportion? er det christeligt? er det Ret?

Wallm. Derom maa De gaae irecte med Gouverneuren.

Lude. Diæblen maa gaae irecte med ham, ikke jeg. Femhundrede Guineer! — Min Sixtus har ingen Penge. Naar jeg sætter ham paa Hovedet, falder der ikke halvhundrede Skilling fra ham.

Stedm. Det troer jeg. Den Karl drikker Malaga som Vand, og vestphalske Skinker er hans daglige Brød.

Wallm. Nu! saa kommer han paa Galleierne.

Lude. Hvad, paa Galleierne? Min Sixtus! min Høirehaand, den tro rettskafne Siæl! nei for Satan, nei! -- Havde Gouverneuren en Blantage, som jeg, saadanne Hundeslaver, som jeg, og en Sixtus, som jeg, han vilde ikke saadan dømme opad Væggene og nedad Stolperne. Forstaaer De?

Wallm. De er altsaa villig til at betale for Deres Sixtus?

Lude. Hvad betale? jeg! hverken mere eller mindre end rene 500 Guineer? Jør skal . . .

Wall. Saa er Tingen i sin Orden.

Lude. I sin Orden? en smuk Orden! er det mig, der har vidstet Stambopigen ihjel? er jeg min Opsynsmand? er jeg min Sixtus? — hvorfor skal jeg betale? hvad? hvorfor?

Wallm. Femhundrede Guineer ligger i den ene Skaal, Galleierne og Deres Sixtus i den anden. Om to Timer kommer jeg igien. Deres Formue er mig Sikkerhed for Karlen. Tiener, mine Herrer! (gaaer.)

Niende Optrin.

De Forrige uden Wallmann.

Stedmann. Hr. Lunde! vil De vel tage imod et godt Raad?

Lunde. Naar det ingen Penge koster, hører for ikke?

Stedm. Og, naar det endnu ovenikøbet bragte Penge ind?

Lunde. Nu! saameget heller.

Stedm. Deres Sixtus forekommer det mig ikke at være saa rigtigt med.

Lunde. Hvad mener De dermed.

Stedm. Hvad tiener Deres Sixtus paa?

Lunde. O! Sixtus tiener godt, han tiener aarlig sine rene 50 Guineer.

Stedm. Bagatel!

Lunde. Hvad? 50 Guineer!

Stedm. I Forhold til, hvad Sixtus bruger om Aaret. Det er en liderlig Knægt.

Lunde. Det er sandt.

Stedm. Det siger hans Næse paa første Diekast. Han har en meget rød Næse.

Lunde. Ja! hans Næse glindser som fluret Kobber.

Stedm. Hvor dyrt fylder vel hans Næse Dem at staa mellem Aar og Dag?

Lude. Hans Næse? Ha ha ha!

Stedm. Jeg vil vædde, hvad De vil, den koster Dem over 200 Pd. aarlig.

Lude. De spørger.

Stedm. Alle Mennesker kiender Deres Sixtus, kun De ikke. Han drikker Malaga til Frokost; han drikker Malaga om Middagen; han flæber den med sig i Plantagen, og han drikker sig fuld i den om Aftenen.

Lude. Du fordomte Sixtus! han har Nægtelse til min Biinkælder.

Stedm. Regn De engang efter, hvormange hundrede Glasfer, De savner.

Lude. Hvormange hundrede? det var som Eatan!

Stedm. Desuden seer man Guld hos Deres Sixtus i hele Haandfuldeviis.

Lude. Død og al Ulykke! Jeg har nogle Gange sendt ham selv efter Penge i min Kasse.

Stedm. Saa er det jo dog Umagen værdt, for denne Deres Høirehaand, for denne tro retskafne Siæl at lade 500 Guineer . . .

Lude. Ja bi Du saalænge, Din Skurk!

Stedm. Jeg kunde foreslaae Dem en anden ulige bedre Opsynsmand.

Lude. Saa!

Stedm. Det er et godt Menneske.

Lude. Ganden i Bold med alle de Opsynsmænd, der ere gode Mennesker!

Stedm. Nei! forstaae mig ret. Jeg mener et ordentligt meget flittigt Menneske, der er en forstandig Planter, holder strængt paa Arbeid, ingen Uordener taaler, ingen vestphalsk Etkinkespiiser, og ingen Malaga drikker.

Lude. Det klang rigtig nok ikke saa ilde.

Stedm. Hans forrige Herre har, for hans gode Opførsels Skyld, skænket ham sin Frihed. Behøver De videre Unbefaling for ham?

Lude. Man kan forsøge det.

Stedm. Jeg staaer inde for, der skal være bedre Orden i Deres Huus, og komme mærkelig mere ud af Deres Plantage. Lillige skal den nye Opsynsmand tiene for halv Løn.

Lude. Større Indtægt! halv Løn! altsaa 25 Guineer? det bliver derved. Sixtus er ikke min Sixtus mere; han skal forsøge sin Lykke andensteds, kan engang forsøge den paa Galleierne.

Stedm. Men een Ting, maa jeg sige Dem endnu: han er en Neger.

Lude. Saa kan jeg ikke bruge ham.

Stedm. Jeg staaer Dem inde for ham.

Lude. Han vil holde med mine Slaver.

Stedm. De vil des villigere lyde en værdig Landmand.

Lude. Han vil gjøre Complottes.

Stedm. Han er ærlig, og gjør sin Pligt.

Lude. Han vil ikke hugge til.

Stedm. Med ubøielig Strængheid, naar det skal være

Lude. Han vil vægre sig ved at skære Cenerne over paa dem, der løbe bort.

Stedm. Ham vil der ikke saa let nogen løbe fra.

Lude. Nu! saa paa Deres Ord, Hr. Capitain! Men jeg staaer her, som paa Gløder. Jeg maa hen og see efter med min Malaga. Jeg bliver ganske beflemt om Hjertet, naar jeg tænker paa min Malaga og saa paa min Sixtus med hans røde Næse (gaaer).

Stedmann (ene). Saa har da nu en blot Hændelse gjort mig til Ederes Belgiorer, arme ulykkelige Offere for barbarisk Vindesygge og vilfaarligt Tyrannie!

T i e n d e O p t r i n.

Stedmann. Cery.

Stedm. Ha, Cery! er Du der igjen? Du seer noget forvirret ud; er der mødt Dig noget Ubehageligt?

Cery (giver sig en munter Mine). Nu er jeg igjen ved godt Mod.

Stedm. Saa hurtigt?

Cery. Kan jeg andet? skinner ikke min Soel?

Stedm. Din Soel?

Cery. Er Du her ikke igien? Skulde jeg da ikke være let og vel tilmode? er Du mig ikke god? taaler Du mig ikke om Dig?

Stedm. Være Dig god? kun taale Dig? — jeg elsker Dig!

Cery. Det skal Du ikke.

Stedm. Hvorfor ikke?

Cery. Var jeg ingen Slavinde! da, ja da! — men nu beder jeg Dig: nævn aldrig, aldrig Ordet Kiærlighed mere for mig!

Stedm. Jeg beundrer Dig, at Du saa ganske, ined saa inderlig Sindsrolighed kan stifte Dig i Din Skiebne.

Cery. Jeg er ikke ulukkigelig. Min Fader var en ædel forstandig Mand . . .

Stedm. En saadan Datters Fader! ja det maatte han være.

Cery. Er det Svaghed, for et eneste Menneskes Skyld at holde af et heelt Land, saa er det i det mindste en tilgivelig Svaghed. For min Faders Skyld holder jeg inderlig af alle Danske. Hvor reent og redelig elskede han ikke min Moder, endstiondt hun kun var en Mulatinde? For

hendes og min Frihed bød han hele sin lille Formue, og til Slutning sig selv. Den haarde Falkenberg var ikke at bevæge ved nogen Ting. Da fiendte min Fader ingen helligere Omsorg for sine øvrige Dage, end at danne mig til min Slavestand, og gjøre mig min haarde Skæbne taalelig i alle Grader af dens Usværling. O! hvilken Skat efterlod han mig: han lærte mig at lide!

Stedm. Hans Minde være Betsignelse for mig og Dig! var Du ingen Slavinde, vilde mit Herte ikke finde Dig halv saa elskværdig; (efter at have strøget hende nogle Gange op ad Armen) Hvad er det?

Cery (trækker Armen hurtig til sig). Intet!

Stedm. (tager den igien). Her disse to tykke med Blod underløbne Strimer langs den skønne hvide Arm! det skulde intet være? intet!

Cery. I det mindste intet af Betydning.

Stedm. (med stærk Affect). Cery!

Cery. Hvad er det?

Stedm. Skulde det være muligt?

Cery. Hvilket?

Stedm. Ogsaa denne ædle elskelige Skabning stod under den blodige Slavepidsts Tyrannie?

Cery. Hvortil saamange Ophævelser over Smaaating?

Stedm. Tal! hvad kan Du have forbrudt?
hvormed kan Du have forskyldt en saadan Mis-
handling?

Cery. Behøver man hos os først at for-
skyldte det?

Stedm. Ulyksalige! for Himlens Skyld!
tal!

Cery. Sixtus kan ikke lide, at jeg er hos
Dig. Han hentede mig ind før, og tog imod mig
med et Var Vidskæslag; det er Alt.

Stedm. Den Cannibal, den Dævel!

Cery. Jeg har ikke fortient dem; derfor
gjorde de mig heller ikke saa ondt.

Stedm. O, Cery! — nei! det taaler jeg
ikke.

Cery. Saaledes er nu engang vi stakkels
Slavers Skæbne.

Stedm. O, jeg kunde blive vanvittig!

Cery. At bære sin Skæbne med Mod og
Saalmod, med rolig Fatning hengive sig i hans
Willie, der har beskicket os den, er det ikke uende-
lig bedre, end at fortvivle?

Stedm. Cery! for Guds Skyld!

Cery. Det er et grueligt Syn at see Men-
nesker fortvivle.

Stedm. Jeg kunde fortvivle.

Cery. Vær rolig, Din Cery beder Dig. Saa snart noget forvinder man paa Diebliffet igien. Men at jeg er hos Dig, at Du har mig kjær, den søde Bevidsthed bliver evig i min Siæl. O! fligt et Dieblif : . . .

Stedm. Gud seer mit Hierte; han hører min Cød!

Cery. Hvad vil Du?

Stedm. Være Din Redningsmand.

Cery. Væde Mand!

Stedm. Kjøbe Dig fri, det koster saa, hvad det vil.

Cery. Nei! nei!

Stedm. Pansætte, bortgive Alt for Dig...

Cery. Du drømmer.

Stedm. Og da tage Dig til Kone. Du skal følge mig til mit Fædreland...

Cery. Hvor kunde jeg det?

Stedm. Der vil jeg forestille mit Fædrelands forfængelige Døttre Dig til Møster.

Cery. Mig?

Stedm. Ja! til Mønster paa uovervindelig Taal, paa den reneeste helligste Dyd.

Cery. Du er ikke ved Dig selv.

Stedm. Jeg sover det.

Cery. Jeg antager ikke Din Cød, den vilde gjøre Dig ullykkelig.

Stedm. Til det lykkeligste Menneske paa Guds Jord.

Cery. Fat Dig; kom til Dig selv, og hør saa, hvad Din Cery har at sige Dig.

E l l e v t e O p t r i n.

De Forrige. Dvacko. Jolycoeur (og flere fangne Rebeller, førte af hollandske Soldater.)

Dvacko. De kommer, de kommer!

Stedmann. Hvem?

Dvacko. De Fangne!

Cery. O, de Ulykkelige! maa de nu alle døe?

Stedm. Det er Rebeller!

Cery. Havde Du dog ladet dem undslippe!

(Toget nærmer sig.)

Jolycoeur. Cery! Cery!

Cery. Hvo kalder paa mig? (træder nærmere.)

Jolycoeur. Kiender Du mig ikke mere, smukke Cery!

Cery. Jolycoeur! store Gud! (styrter i hans Arme.) Min Belgierer! min Fader!

Stedm. For Guds Skyld, Cery! hvad gør Du? — (til Toget) Gaa!

Cery. Jeg slipper ham ikke. Ulykkelige! hvad har bragt Dig dertil?

Jolycoeur. Det samme, som alle mine
Brødre: de Blanke Tyrannie!

Cery. De vil dræbe Dig?

Jolycoeur. Det leer jeg ad.

Cery. De vil martre Dig?

Jolycoeur. Og jeg lære dem, hvad det
er at være en Mand.

Cery. De vil mishandle, sønderlide Dig?

Jolycoeur. Og jeg foragter dem, de
Tyranttrælle!

Cery (kaster sig for hans Fødder og omfavner
hans Knæ). O, lad mig bære Dine Pinster! lad
mig dø isteden for Dig! Du, der har ernæret
min Moder og hendes Børn!

Jolycoeur. Beklag ikke mig, Cery! jeg
er en Mand, og veed at dø. Græd ikke, lev vel!
(han river sig løs fra hende; hun segner til Jorden.)

T r e d i e A c t.

Første Optrin.

Augusta van der Waard (alene).

Julde fem Fierdingaar har jeg nu ængstet, mar-
tret og harmet mig, da det dog blot koster et Par
bestemte korte Ord, for at giøre Ende paa al den
Tvivl og Uro, og skaffe mig fuld Visshed. Er
Du et Barn, Augusta! Fortænkter man Enken, om
hun gaaer et Skridt videre end den bly Pig?
Fast er jeg nu besluttet. I Dag, endnu i Dag
skal han vide, at jeg elsker ham, elsker ham over
Alting; at Livet kun ved hans Side kan have
Lillockelser for mig, min Formue kun da være
mig af Værdi, naar jeg faaer den igien af hans
Hænder. Jeg seer han kommer, og borte er paa
engang hele min Beslutning.

A n d e t O p t r i n.

Augusta v. d. Waard. Stedmann.

B. d. Waard. De kommer fra Gouver-
neuren?

Stedm. Fra den bedste, den bestedneste
Mand i hele Surinam.

B. d. W. Det er han; det vilde jeg staae inde for.

Stedm. Hans hiertelige Modtagelse, hans redelige Deeltagenhed og hans med Ansand og Bærdighed forbundne alvorlige Aabenhjertighed har giennemtrængt hele min Siæl.

B. d. W. Alt, hvad han vil, er det Gode. Held og, kunde han og alt det, han saa giene vil! Ogsaa jeg havde imidlertid en ret fornøiet Time. Quacko har vist mig Deres Planer, Deres Tegninger, Deres Naturaliesamling. Saalidet noget Lønraad af Rebellerne kunde undgaae vor tapre Anfører, saalidet undgik Naturens urættede Grandster Noget, der var hans Opmærksomhed værdt.

Stedm. Denne skønne Nøes tilkommer kun halv mig; den større Deel af, hvad De har seet, er Quackos Arbeid.

B. d. W. Jeg studser over de store Fremstridt, den Dreng under Deres Veiledning paa saa kort Tid har gjort.

Stedm. Jeg elsker ham som min Søn. Af hans Hierte er jeg stoltere, end nogensinde den Rige kan være af sine Millioner, Kunstneren af sit meest fuldendte Mesterværk.

B. d. W. Saaledes hang endnu aldrig et Menneskes Hierte ved et Menneske, som hans tak-

nemmelige Siæl hænger ved hans Lærers, hans Belgiorers Hierte. — Dog, for at komme til det forrige igien: da han viiste mig Deres Tegninger, Deres Skrifter, var jeg nærvæd at sige: De bringer Surinam tilbage til Holland; ligemeget, naar kun det Kjøtbareste af denne Skat maatte blive her. Forstaaer De mig?

Sted m. De er overmaade god imod mig. Mine Venner i mit Fædreland vente mig med Længsel.

B. d. W. Deres Venner her stilles fra Dem med sonderrebet Hierte. Hvor ofte gav De os den behagelige Forsikring, at De her havde fundet bedre Venner, end De der forlod.

Sted m. Mine Venner i Surinam, disse ædle høimodige Mennesker, vil være mit Minde hellige, mig evig uforglemmelige.

B. d. W. Og skulde det ikke lade os haabe...

Sted m. Hvo vilde fortænke mig, om jeg endog fra Paradiset længtes tilbage til mit Fædreland!

B. d. W. I det mindste smigrer jeg mig, at De med nogle Venner vil stænte mig nogle Dage paa min Plantage Alkmaar. Lusten er der reen og sund. I den landlige Naturs Skød maa De nogentid udhøile Dem fra Deres Sirabadser.

Sted m. Hvo i Surinam vil nyde rene Glæder, komme til Alkmaar til Augusta v. d. Waard.

B. d. W. Der gives ulige skønnere Egne...

Stedm. Naturen er sødligere i Surinam, end nogensteds, med en evig Ufvexling af smilende og ophøjede Scener; men i Glædens saligste Nydelse forfølges man overalt af det oprørende Billede af undertrykt, tyranniseret, mishandlet Menneſkehed. Kun hos Augusta var ublandet Glæde at nyde; kun der sønderreves aldrig mine sødeste Følelſers Traad ved en vanærende Scene, ved Synet af en mishandlet Skabning, et undertrykt Menneſke.

T r e d i e O p t r i n.

De Forrige. Cern.

Cern (med hæftig Glæde). Han er borte; borte!

B. d. Waard. Hvem?

Cern. Borte, langt borte! over Bierg og Dal, over Klipper og Moser.

B. d. W. Hvem da? hvem?

Cern. Han, min Belgierer! min anden Fader!

Stedmann. Gud! Jolycoeur!

Cern. Han, der med sit blodige Slid midt under sin haarde Trældom i to Aar underholdt min Moder og hendes hjælpeløse Smaa. Han

er borte, undgaaet sine Tyranners aarvaagne Dine,
og alle de Grusomheder, der ventede paa ham.

Sted m. Hvor er det muligt!

B. d. W. Jeg glæder mig med Dig.

Sted m. Hvorledes er han bleven fri?

Cern. Ved mig! ved mig!

B. d. W. (forfækket). For Guds Skyld,
Barn!

Sted m. Ulyksalige! hvad har Du gjort?

Cern. Befriet min Belgierer, frelst en ædel
Mand!

Sted m. Du er forloren!

Cern. Han er fri!

Sted m. Han var en af Rebellerne's Hoved-
ansførere. Han lagde os de største Hindringer i
Veien. Hvor det gik heedt til, hvor der blev sæg-
tet med Rasenhed og Fortvivlelse, stod altid han
i Spidsen. Allerede i Dag, da Du saaledes
kiendte Dig ved ham, skiald jeg for Dig; og nu!
hele den Straf, der var ham tiltænkt, venter nu
Dig!

Cern. Og Du troer, jeg da vil angre, hvad
jeg har gjort? Alle Pindler i Verden komme
over mig, og dog er jeg glad; min Belgierer
er fri!

B. d. W. Du forfækker mig, Barn!

Stedm. Jeg zitterer for den Ulykkelige!
tag De hende i Deres Beskyttelse, til jeg kommer
igien (gaaer hurtig bort).

F i e r d e O p t r i n.

Augusta van der Waard. Cery.

B. d. Waard. Hvordan skal vi bære os
ad med Dig, gode Cery!

Cery. Himlen og Augusta van der Waard
vil ikke forlade mig.

B. d. W. Saasnart jeg blot sporer den
ferneste Fare for Dig, skjuler jeg Dig paa min
Plantage Alkmaar. Dog — vil Du følge mit
Raad?

Cery. O gjerne!

B. d. W. Jeg troer, Du er den eneste i
Surinam, der formaaer noget over Obersten. Om
Dig taler han med Begeistring. Naar man blot
nævner Dig, opklares hans ellers mørke Ansigt.
Vil han gjøre sig en Fornøielse, gaaer han til
Linde, blot for at see Dig. Paa ham ene kommer
i denne Sag Alting an. Nyd Du denne lykkelige
Omstændighed, og smigre lidt for den gamle Gæst.
Det vil blive ham en Umulighed at lade dem
gjøre Dig noget Ondt.

Cery. Det vil falde mig tungt.

B. d. W. Alt redde Dit Liv ved en i sig selv
 uskyldig Spøg. — Han er just hos Lude. Hold
 Dig bereed. Han skal paa saa Dieblitte være
 hos Dig (gaaer).

F e m t e O p t r i n.

Cery (ene).

Der skee saa mig, hvad der vil — aldrig,
 aldrig skal det angre mig, end ikke under de skræk-
 feligste Pinsler! — Jolycoeur! min og min
 Moders Gæld er betalt. O, det vækker en stolt
 Følelse i et Herte, naar man er saa fattig, og
 dog istand til at betale saa stor en Gæld! — Men
 om nu de ogsaa bleve ullykkelige med Dig, der
 saa villig rakte Dig en hielpsom Haand, naar
 de — store Gud! — vilde Du ogsaa kunne be-
 tale den Gæld, Cery! — Nei, nei! for min Skyld
 skal der ikke krummes et Haar paa noget uskyldigt
 Hoved. Jeg er fattet. Han kommer.

S i e t t e O p t r i n.

Cery. Obersten.

Obersten. Jeg lider vakre Gruentimmer;
 men den, der driller mig, kommer til den urette.
 Er det sandt, Augusta sagde?

Cern. Hvad Augusta siger, er altid sandt.

Oberst. At Du vilde give mig et Kys, naar jeg kom strax ud til Dig?

Cern. Og saa det er sandt.

Oberst. Det vil jeg dog see.

Cern. Jeg betænker mig heller ikke. (kysser ham) Der er det!

Oberst. Godt! — et endnu?

Cern. Det har Augusta ikke sagt.

Oberst. Behøver Du først at spørge hende, inden Du tør kysse mig?

Cern. Nu da! eet endnu! (kysser ham.)

Obersten (giver hende Kysset igien). Den søde allerfæreste Slut! — men, Vige! jeg studser! hvad har paa eengang gjort Dig saa forekommende?

Cern. Det var til Afsked.

Oberst. Hvad siger Du?

Cern. For stedsse!

Oberst. Hvor vil Du hen?

Cern. Jeg maa døe!

Oberst. Du døe!

Cern. O! var det endda blot at døe!

Oberst. Nu! hvad da?

Cern. Man vil martre mig, og under de meest udtænkte Qualer lade mig døe den langsomme Død!

Oberst. Hvad har Du da forbrudt?

Cery. Jeg har gjort ret noget Godt.

Oberst. Og derfor skal Du døe?

Cery. Just derfor; og dog er det Noget, der gjør mig usigelig Glæde, der endnu vil fryde mig hin Side Graven.

Oberst. Saa forklar Dig! hvad har Du gjort?

Cery. Reddet min Belgierer, min anden Fader, fra den forsmædeligste Død.

Oberst. Er det sandt?

Cery. Læser Du ikke det i min Mine! taler ikke det ud af mit Die?

Oberst. Har Du intet videre gjort, lover jeg Dig min Beskyttelse; saa tilstæder jeg aldeles ikke, der skeer Dig noget Ondt. Men lad høre! Du gjør mig nysgierrig?

Cery. Jolycoeur var engang Slave hos en svensk Ridsmand. For en venlig Mine, for et godt Ord løber Jolycoeur giennem Ilden for een. Han tjente sin Herre saa redelig; han meente ham det saa godt. Det var samme Tid, min Moder med fire Børn hørte til Falkenbergs Plantage, der gik tilgrunde. Hun var syg, vi vare smaa, den ene kunde ikke reise den anden. Uden Jolycoeur havde vi maattet vanskægge i Elendighed.

Oberst. Hvor kunde han, som en Slave...

Cern. Om Dagen arbejdede han for sin Herre; om Natten hyrede han sig ud i Sukkerplantagerne, for at bringe os hele sin suurt erhvervede Arbejds løn.

Oberst. I Sandhed! af en Slave er det ret vakkert.

Cern. Hans Herre blev syg; Jolycoeur plejede ham, som god Søn en elsket Fader. Den rorte Planter lovede ham hans Frihed, saasnart han blev frisk.

Oberst. Det finder jeg billigt.

Cern. Han kom sig; der laae et Skib færdigt, som han skulde gaae hjem med; ombord solgte han sin Plantage med alle sine Slaver til en Portugiser, og glemte at fritage den ærlige Jolycoeur.

Oberst. Sy! det var lumpent.

Cern. Portugiseren var en barbarisk Snier, hos hvem Jolycoeur næsten maatte trælle sig ihjel. Et farrig tilflaaret Stykke Brød var hans Kost; umenneskelige Pidskeslag næsten hver Aften hans Løn. Hvad havde Du gjort i hans Sted?

Obersten (seer sig om, om ingen hører ham). Jeg var — løbet bort.

Cern. Det gjorde han.

Oberst. Hvorhen?

Cern. Den lige Vej til Rebellerne.

Oberst. Til Rebellerne! (pludselig forandret og hæftig.)

Cern (smøgtfom). Og der blev han . . .

Oberst. Fangen?

Cern. Ja!

Oberst. Og var en af dem, der bleve indbragte før?

Cern. Ja!

Oberst. Død og Ulykke! det er den for-dømte Golycoeur, der for et Aar siden anførte en Trop Rebeller mod mig; satte om Natten Fld paa min Leir ved Maira; ved Coronna svømmede over en Flod, kom uforvarendes bag i Flanken paa mig, og hug mig hundrede Mand ned. En- sindegange har jeg svoret den Karl til, at hvis jeg . . . Du . . . ! Du har spillet mig et for-bandet Puds. (Gaaer hæftig op og ned.) Jeg kan ikke hjælpe Dig: Du maa døe!

Cern. Sagde jeg det ikke nok. Du vilde ikke troe mig.

Oberst. Jeg skal selv lade Dig indspærre, skal jeg!

Cern. Du stemme Mand! jeg Kulde ikke kysset Dig.

Obersten (tager hende ved Haanden). Kom Du kun hid! (gaaer med hende) Jeg vil selv . . .

(stager stille.) Hvad, Du gaaer? Du undskylder Dig ikke? Du beder ikke engang?

Cern. O, jo! jeg beder Dig . . .

Oberst. Nu! hvad beder Du da om? hvad?

Cern. Lad ingen blive uløffelig for min Skyld!

Oberst. Saa? andet har Du ikke at bede om?

Cern. Nei!

Oberst. Du Satans Tøs! Du! (hæftig op og ned, ved sig selv) Hvad skal jeg gøre ved hende? — veed Du, hvor han er?

Cern. Ja! jeg sagde ham selv, hvordan han skulde bære sig ad, hvor han skulde vende sig hen, hvad Nei, han skulde tage, for endelig ikke at opdages.

Oberst. Skaf mig ham fat, og Alting skal være Dig forladt og forglemt.

Cern. Jeg skaffe ham?

Oberst. Ja! og det saa hurtigt som muligt.

Cern. Jeg forraade min Belgiorer, overgive ham i Bødlernes Hænder!

Oberst. Betænk Dig ikke længe! Du er i min Magt.

Cern. Ingen Straf, ingen Smerte, ingen Helvedsqualer skal bevæge mig . . .

Oberst. Dig vil man snart blive færdig med.

Cery. Du kiender mig ikke.

Oberst. Jeg lægger Dig paa Pinebænken. Vi skal see . . .

Cery. Sa! haardhiertede Mand! vi skal see. Piin mig kun! og naar jeg ikke kan udholde det længere, skal jeg sør bide min Tunge af, end den skal forraade min Belgierer.

Oberst. Du!

Cery. Og naar jeg saa ligger blødende, mishandlet og maalkøs, saa maa Du sige til Dig selv: saadan har jeg handlet hende, fordi hun gjorde sin Pligt.

Oberst. (gaaer op og ned, ved sig selv) Hvad er herved at gisre? jeg veed min Siæl ingen Raad — (tager Cery ved Haanden) Veed Du hvad? — hold Du Din Mund.

Cery. Og saa?

Oberst. Saa intet mere.

Cery. O, Gud!

Oberst. Men sladdrer Du, saa lader jeg — saa hænger jeg Dig selv med egen Haand.

Cery (kysker ham). Gode brave herlige Oberst!

Oberst. Holder Du nu af mig? er Du mig nu god?

S y n d e O p t r i n.

De Forrige. En Corporal.

Corp. Hr. Oberst! jeg kommer at mælde Dem, at en af de fangne Rebelhøvdinger er rømt for to Timer siden.

Oberst. Og nu kommer J at mælde mig det? nu! da denne Elavinde alt har givet det an? Død og Ulykke! hvad er det for en Orden? jeg skal lære Eder at passe paa; J skal ligge frum og staae til Væls, saa J Ved J, hvad Bei, han har taget? hvor han er bleven af?

Corp. Alle Mand ere i Bevægelse, for at komme paa Spor efter ham.

Oberst. Jo! kunde J ikke holde paa ham, da J havde ham, skal J nok lure at spore ham op nu! (til Gern) Hvad Bei, var det, Du sagde, han havde taget? (Gern tier.) Ege ud, ikke sandt? (Gern tier.) Rigtig! lod Pommerantslunden ligge paa venstre Haand, og saa over Høiet ind i den store Skov. (seer til Gern, som staaer ubevægelig.) Ganske rigtig! Han vil nok see, han kan naae Maira. Sæg nu Mærke til det, tag sex Mand, og sæt efter ham ad den Bei, hun har sagt; hent ham ind, bring ham tilbage, eller — afsted! Marsch!

(Corporalen gaaer.)

O t t e n d e O p t r i n.

Obersten. Cern. Stedmann.

Stedm. Formodentlig veed Hr. Obersten
alt . . .

Cern. Han veed Alt. Glæd Dig med mig;
Cern skal ikke døe.

Stedm. Har Du maaskee . . .

Cern. Jeg har aabenbaret ham Alt; han
har støiet og bandet, og dog skænket mig Livet.

Oberst. Plager den Onde Dig?

Cern. Han skal, maa vide det; ogsaa August
van der Waard. Om de ogsaa hadede Dig,
o, hvor maatte de holde af Dig for den Handling!
Jeg iler til hende. Den Giegode græmmer og
ængster sig. — Tak! Tak! at jeg kan berolige
hende!

N i e n d e O p t r i n.

Obersten. Stedmann.

Stedm. Til hvilken Scene er jeg kommen?
i Pigens Die glindsede en takkende Taare — i
Deres Forbarmelsens menneskelige!

Oberst. Hvad siger De? fy! det er ikke
sandt.

Sted m. En saadan Taare kunde De flamme Dem ved? — Uniformen pryder Soldaten, en saadan Taare Mennesket — Hr. Oberst!

Oberst. Hvad Godt?

Sted m. Det har ladt, som De ikke var mig god.

Oberst. De ligesaa lidet mig.

Sted m. Jeg hader intet Menneske. Men tør jeg være oprigtig?

Oberst. Hvorfor ikke?

Sted m. Deres Udsærd mod mig var mangen Gang haard. Jeg er mig ikke bevidst nogen sinde at have givet Dem Anledning dertil.

Oberst. Det skulde jeg dog troe.

Sted m. Om end saa var, om end indbyrdes Nag havde adskilt os, maa dog dette skønne Dieblif, da De føler den sødeste Glæde over en ædelmodig Handling, da jeg føler den inderligste Taknemmelighed for denne skønne Handling, bringe os hinanden nærmere. Har jeg nogen sinde gjort Dem noget imod, saa tilgiv mig det.

Oberst. (omfavner ham). Brave unge Mand!

Sted m. Hvad Ubehageligt, der fra Deres Side kan være mig vederfaret, være til evig Tid udsløttet af mit Minde.

Obersten (giver ham Haanden). Top! det holdes.

Sted m. Denne elskelige Skabning angaaer mig nærmere, end De maaskee troer.

Oberst. Saa?

Sted m. Ogsaa mit Liv har De reddet ved at frelse hendes.

Oberst. Saa? det glæder mig.

Sted m. Jeg iler til min Cery, for at for-
ene min Taknemmelighed med hendes mod en ædel
Mand, som vi have misgæendet.

T i e n d e O p t r i n.

Obersten (ene).

Hvordan? hvad? har jeg hørt ret? Ogsaa
 mit Liv har De reddet ved at frelse hendes! Sagde
 han saa eller ikke? og sagde han ikke ogsaa: Jeg
 iler til min Cery! Det sagde han, Dæblen an...
 Ei, ei! saa Du syntes om Cery, lille Hr. Capi-
 tain? og hvem er da nærmest til hende, han
 eller jeg? hvem af os er Oberst, Commandant
 paa Surinam? hvem maa gaae sin Vej, holde
 Mund, naar jeg befaler? han vilde gjøre Ven-
 skab med mig? Ven-
 skab, som hurtigt kommer, siger
 man for et gammelt Ord, duer sjælden. Og det
 Ven-
 skab, der saadan kom over os med en Fart,
 jeg veed selv ikke hvordan, det duer nu slet ikke.
 Har han ikke engang truet med at forklage mig

for Statholderen? og hvorfor? jeg cujonerer Soldaterne, og sørger ikke for, at de faaer, hvad dem tilkommer? som om han bedre vidste, hvad der tilkom Soldaten, end jeg? Jeg burde for længe siden have skaffet mig ham af Halsen. Og da han nu understaaer sig at falde Cern, sin Cern... Hvordan bærer jeg mig nu ad, at det ingen Opsigt skal gjøre? Victoria! jeg har ham af Halsen.

F l e v t e O p t r i n .

Obersten. Cern. Stedmann.

Stedm. Nu har Cern beroliget sin æmme Belgiorerinde, nu kalder hendes Pligt hende tilbage til Dem, at kaste sig for sin Belgiorers Fødder.

Cern (knæler for Obersten). Min Redningsmand! Du, som jeg skylder mit Liv! hvad kan jeg sige? hvorledes kan jeg takke Dig? hvad kan jeg gjøre for Dig?

Oberst. Staa op, Barn! vi to kommer nok til Afregning med hinanden; vi kan altid tales ved. I dette Dieblis har jeg en Sag af Vigtighed at afgjøre med Hr. Capitainen; gaae derfor bort saalænge.

(Cern gaaer.)

T o l v t e O p t r i n.

Obersten. Stedmann.

Oberst. Hr. Capitain! jeg har just tænkt paa, hvorledes jeg engang ret kunde gjøre Dem noget til Fornøielse.

Stedm. Hr. Oberst!

Oberst. Feiligheden er der. Jeg maa ingen Tid spille. Det saa vigtige glædelige Seiersbudskab om de tugtede Rebeller her paa Surinam — hvem kan det sør tilkomme, at overbringe Herren Staterne det, end Seierherren selv?

Stedm. Deres Godhed overraster mig.

Oberst. Vinden er gunstig. I Morgen seiler Fregatten Minerva til Holland; giv De Dem reisesærdig til at gaae med.

Stedm. Oprigtig sagt, Hr. Oberst! er jeg nu mindre end nogensinde belabet paa, saa hurtig at tiltræde saa stor en Reise.

Oberst. Alting maa være en Soldat muligt, og ingen Ting lettere, end at adlyde.

Stedm. Vel! Men, Hr. Oberst...

Oberst. Jeg frabeder mig alle Indvendinger. I Morgen, i det seeneste Kl. 10, er De ombord. — Subordination, ingen Raisonnement! Adieu! (gaaer.)

Stedmann (bliver staaende i dybe Tanker).

F i e r d e A c t.

Første Optrin.

Sixtus med en Flok Slaver. (Man hører
Pistolskud o. s. v.)

Sixtus. Marsch i Jer Stald! (Slaverne gaar.)
Bliv I tre! (tre bliver.) Brænder ikke Solen i
Dag, som den vilde svide En til Kul? (Til en
Slave) Lav mig et Sædel jeg vil engang igien
gøre Dig den Ære, at hvile paa Din Ryg.
(Slaven staar paa alle Fire; Sixtus sætter sig paa Ryg-
gen af ham.) Saa! saadan hviler man bedre, end
paa en udstoppet Stool. (Til de to andre Slaver)
Vist mig! (de knæle for ham, og vifte ham med to
store Vifter.) Saa! (slaaer den ene af Slaverne til
Jorden med knyttet Næve.) Din Hund! støder han
mig ikke Visten lige op i Næsen! — Nu! har
Du Lust at smage min Vidst? (Slaven springer
hurtig op, og i sin forrige Stilling.) Saa! (trækker en
Glaske Malaga op afommen og drikker.) Det smager!
sandt er det, efter Arbeid gjør Hvile godt.

U n d e t D p t r i n.

De Forrige. Wallmann. Stedmann.
Lude. Bagt.

Wallmann (giver Bagten et Tegn, den griber fat paa Sixtus).

Sixtus (Springer op). Ha! hvad er det?

Wallm. Jeg seer, Du har gjort Dig til gode.

Sixtus. Hvem understaaer sig, at lade mig, Hr. Ludes Elavefoged . . .

Wallm. Jeg! jeg understaaer mig endogsaa at stifte Dig paa Galleierne.

Sixtus. Det vil jeg see?

Wallm. (til Bagten). Afsted med ham!

Sixtus (til Lude). Herre! Deres tro Tjener, Deres . . .

Lude. Det er nu saa.

Sixtus. Naadigste Hr. Patron! De vil dog ikke lade Deres Sixtus . . .

Lude. Derved er intet at gjøre. Lad see, hvad Du der har?

Sixtus. En lille Flaske Vand.

Lude (tager Flasken fra ham med Magt, og smager derpaa). Ei, ei! skønne Vand, fortreffeligt Vand! hjerTESTYRKende Vand! o Din Skurf! Du har holdt godt Huus med min Malaga.

Sixtus (grædende). Skal jeg da virkelig paa Galleierne?

Lude. De vil have Din Næse paa Bleg.

Sixtus (hylende). Jeg arme ulykkelige Sixtus!

Stedmann. Jeg beder Dem ogsaa for min Skyld at sørge for, at den Diævels Karl kommer under en dygtig Opsynsmand.

Wallm. Naar man blot kunde finde een, der blev ligesaadan en Diævel ved ham, som han hidtil har været ved de arme Slaver.

Stedm. Saa skete ham hans Ret.

Wallm. Vi vil see til; Deres Tiener, mine Herrer! (til Bagten) Afsted med ham!

Sixtus (i det han føres bort af Bagten, hylende) O, jeg arme ulykkelige Sixtus!

(Wallmann gaaer med Bagten og Sixtus.)

Stedm. (til de tre Slaver). Gaaer og bringer Ederes Kammerater dette glade Budskab.

(Slaverne gaae).

T r e d i e A p t r i n.

Stedmann. Lude.

Stedm. De tillader dog, at Augusta van der Waard og jeg i Aften tør give Deres Slaver en liden Høitid? Den skal ingen Ting koste Dem.

Lude. Ih nu! naar saa er . . .

Stedm. Ved denne Leilighed kan Deres nye Ophynsmand tiltræde sin Post.

Lude. Jeg maa saa endnu have ham i Dag.

Stedm. Ved De alt, at jeg i Morgen reiser til Holland?

Lude. Har hørt det. Lykkelig Reise!

Stedm. Jeg efterlader her brave, mig evig dyrebare Mennesker.

Lude. Marreri!

Stedm. Hvorfor?

Lude. For der er ingen brave Mennesker til.

Stedm. Kun en Egoist, og en Egoist i Ordets værste Betydning kan tale saaledes.

Lude. Og er det da ikke saa? ere ikke alle Mennesker Egoister?

Stedm. I den Grad, De synes at være det, ikke. — Hvad var Verden, naar den bestod af lutter slige Folk?

Lude. Tænker, speculerer, arbejder, vinder ikke enhver for sig selv, og blot for sig selv, ligesom enhver kun spiser og drikker for sig selv? — Hvorfor skal jeg ikke ogsaa gjøre det, holde ligesaa meget af mig selv, som enhver Anden af sig?

Stedm. Alt være velvillig mod sine Medmennesker, staae dem bi i deres Nød . . .

Lude. Er Narrestreger. Har man ikke begge Hænder fulde med at forebygge, at En ikke vederfares noget Ondt? hvor skal man ovenikøbet faae Tid fra, til at gjøre Folk Godt?

Stedm. Om nu Menneffene bestandig havde tænkt ligesaa imod Dem?

Lude. Det har de, og det gjør de endnu! Mig har aldrig i mine Dage noget Menneffe gjort noget Godt.

Stedm. Deres Forældre?

Lude. Døde tidlig fra mig.

Stedm. Deres Lærere?

Lude. Gik deres Betaling.

Stedm. Deres Patron?

Lude. Maatte jeg arbejde for.

Stedm. Deres Kone?

Lude. Gave i Fred! Hun vilde forsørge.

Stedm. Deres Venner?

Lude. Er Hiernesvind!

Stedm. Jeg beklager Dem.

Lude. Jeg Dem endnu mere. De troer paa Venskab, og vil vel endnu hundrede Gange blive bedraget, inden De med mig er overbevist om det Modsatte.

Stedm. Saaledes kan man da ingen Veie komme med Dem, uden som Røbmand?

Lude. Paa den Maade staaer jeg hver Time
baade Dag og Nat til Deres Tieneste.

Stedm. Jeg har et Anliggende — Jeg
ønskede at slutte en Handel med Dem.

Lude. Alt, hvad jeg har, er tilfals.

Stedm. I hvad Priis holder De Cery?

Lude. Cery er dyr; ogsaa ikke dyr, for
hun er gode Vare.

Stedm. Udentviol de bedste i Deres Huus.

Lude. Cery er frisk, ung og smuk. Hun
kan læse, skrive og regne, og forstaaer at føre en
Huusholdningsbog. Hun kan strikke, sye, stryge,
brodere, aarelade, lave Sundhedsdrikke af Urter;
hun kan koge; ah! og det saa nydelig, saa vel-
smagende! hun kan synge, spille paa Luth, er
altid i god Lune; hun lyver ikke, hun stæler ikke,
hun drikker ingen Malaga, gjør ingen Complot-
ter; man kan betro hende Huus og Gaard, ja
Liv og Siæl med Sikkerhed.

Stedm. Der gives jo ingen gode Mennesker.

Lude. Hos Slaver træffer sligt undertiden.
Det er en roegsværdig Egenkab, og giver en god
Priis. Et Ord saa godt som 24: Cery koster
1000 Pund.

Stedm. Jeg har intet at indvende mod
denne Sum.

Lude. Men rede Penge; Valuta for Valuta!

Stedm. Denne Punkt er nogle smaa Banfeligheder underkastet. Dog, haaber jeg, vi skal enes.

Lude. Jeg ikke.

Stedm. Jeg stiller Sikkerhed for 12000 Daler.

Lude. Rede Penge er i Handel den eneste Sikkerhed.

Stedm. Det er min Fædreneav.

Lude. Som engang vil komme Dem vel tilpas.

Stedm. Summen staaer i en sikker Gaard.

Lude. Gratulerer! I Handel ignorerer jeg fligt. Gaarde kan lide ved Oversvømmelser, ved Jæbbaade, ved Fiendehaand.

Stedm. Midlertid efterlader jeg Dem mine Tegninger, mine Naturaliesamlinger, mine Papi-rer til Underpant. I Holland ere de af betyde-lig Værdi.

Lude. Nu! efter Bægten vil jeg tage dem; en tre Skilling Centneret.

Stedm. Brangvillige Menneſke!

Lude. Fordi jeg holder paa rede Penge?

Stedm. Jeg afstaaer Dem mit Gehalt, til de ere betalte, og giver Dem mit Væresord

ovenikøbet, inden tre Maanedes skal De have Deres Penge.

Lude. Vessord har jeg ingen Credit for i Handel; og Deres Gehalt! ja du min Gud...

Stedm. Capitainsgage!

Lude. Kan De ikke drukne paa Søen, falde paa Valspladsen, døde af Slag, af hidsig Feber? ikke blive cæsaret? hvem skulde saa betale mig?

Stedm. Saa stiller jeg Dem en Cautionist, som De umulig kan have noget at indvende imod.

Lude. Jeg har at indvende mod alle Cautionister i Verden. Cautionister ere ikke rede Penge.

Stedm. Saa giv De mig i det mindste Deres Ord, ikke at sælge Cery inden tre Maanedes. — Til den Tid...

Lude. Hvis ingen Kisser indfinder sig imidlertid, hiertelig gierne!

Stedm. Men hvis der indfinder sig...

Lude. Saa sælger jeg hende.

Stedm. Følsløse!

Lude. Saadan gjør de Alle. Naar de ingen Penge har, og man ikke vil laane dem, saa bliver de vred, og skælder, alt hvad Hals og Lunge formaaer. Høst mig hedder det: Noget for Noget, og dermed Gud i Bødd! (gaaer.)

F i e r d e O p t r i n.

Stedmann. (ene).

Hvad kunde jeg vente andet af en saadan Menneſkehoſer? — Uden Dig, Cery! ſkal jeg herfra! Dig ſkal jeg endnu længer give til Priis for blodtørſtige Tyranners vilkaarlige Formaskelfer! Ha! ſør vilde jeg . . . Udelmodige Augusta! hvem ſkulde jeg ſør tage min Tilflugt til end Dig? Hvor tidt har Du med Din fortryllende Godheds hele Elſkvaerdighed yttret det Duſte, engang at kunde være mig ret til en væſentlig Tienefte! Nu kan Du. Om Du frelſte mig fra Døden, kunde Du ikke viſe mig ſtorre Belgierning. Der kommer hun.

F e m t e O p t r i n.

Stedmann. Augusta v. d. Waard.

Stedm. Jeg vilde juſt til Dem.

B. d. W. Jeg ſøger ogſaa Dem i et Unliggende, der ſkal afgjøre mit Livs hele Lykke. Jeg hører juſt nu, at De vil herfra. Er det ſandt?

Stedm. Ja!

B. d. W. Hvorfor forlader De os ſaa pludſelig?

Stedm. Tieneften fordrer det.

B. d. W. Det kommer mig for, som De ikke glæder Dem saaledes til Deres Afreise, som mangen anden i Deres Sted vilde gjøre?

Stedm. De Venner, jeg her forlader . . .

B. d. W. Lør jeg være stolt nok til at regne mig i diffes Tal?

Stedm. Kunde De have Sted imellem dem, uden at staae øverst? — og kan det undre Dem, at Høielsen af en nærforestaaende uidentvivel evig Adskillelse fra slige Venner, kan overvæle Glæden at see mit Fædreland igien?

B. d. W. Hvorfor bliver De da ikke hos os, naar det falder Dem saa tungt at ribe Dem fra os?

Stedm. Kommer det an paa mig?

B. d. W. Hvorfor ikke?

Stedm. Jeg er Soldat!

B. d. W. Og skylder altsaa blind Lydig-
hed; men er da denne Ordre saa ganske ugent-
delig? Deres Oberst er mig Forbindtligheder skyl-
dig; maaskee kunde . . .

Stedm. En Ordre, der angaaer mig per-
sonlig, ønskede jeg ikke at see tilbagekaldet paa
Forord af nogen.

B. d. W. Og mindst paa Forord af et Fruen-
timmer? ikke sandt? jeg føler nu selv det Upas-
sende i dette Forslag; forlad mig det!

Stedm. Forlade Dem det? og hvo kan rose sig af den Lykke, at have nogensinde haft noget at forlade den ædle Augusta v. d. Waard?

B. d. W. O! saa vil De i vor vide Skilsmisse dog vel mangen Gang tænke paa mig?

Stedm. Jeg ikke tænke paa Dem? Augusta aldrig glemmer jeg denne mandige Forstand, denne ophøiede Tænkemaade, denne den blideste Siæls mageløse Reenhed! aldrig de søde herlige mig evig uforglemmelige Timer, jeg paa Deres fortryllende Landsted har nydt!

B. d. W. Men naar De der befandt Dem saa vel, hvorfor bliver De da ikke heller hos os?

Stedm. Hos Dem?

B. d. W. Hos mig? — nu ja! hvorfor bliver De ikke bestandig hos mig?

Stedm. Augusta!

B. d. W. Forstaaer De mig ikke?

Stedm. Nei!

B. d. W. O, saa vil De ikke forstaae mig!

Stedm. Hvor kan, hvor skal jeg...

B. d. W. Kun vor nær forestaaende Adskillelse, den truende Fare, at miste denne mig usfatterlige Mand for stedse, kunde aftrvinge mit zittrende Hierte denne Tilstaelse. — Endnu tier

De, Stedmann? endnu bestandig? Stedmann!
 Skal jeg da tage denne Tausshed for et Afslag?

Stedm. Augusta!

B. d. W. Nu vel! det Skridt er gjort, og
 jeg veed ikke hvorfor jeg skulde undsee mig der-
 ved. Ja, Stedmann! jeg har haabet paa Dem,
 med fast tillidsfuld Siæl bygget mit Livs hele
 Lykke paa Dem. Jeg har troet mig risset af
 Dem; hvorfor skal jeg nægte det; jeg troer det
 endnu; vil, maa blive ved at tro det, indtil De
 selv tilintetgjør denne mine Dages gladeste Drøm.
 Tael Stedmann! Dem behøver jeg ikke at sige,
 at jeg i dette Dieblif endnu mere end nogensinde
 venter reen Sandhed af Dem, hvad den saa skal
 koste mig. Nu, Stedmann!

Stedm. Augusta! De er et af de ædlest
 Mennesker, jeg har kiendt; Deres Forstand, Deres
 Character staaer mig inde for Deres kommende
 Dages Rolighed.

B. d. W. Mine kommende Dages Rolig-
 hed? Forstaaer jeg Dem ret; altsaa — Deres
 Hjerte . . .

Stedm. Er ikke mere mit.

B. d. W. Ikke! ikke mere Deres! det vidste
 jeg ikke. — (Efter et Dieblifs Kamp) Nu veed jeg
 det; og fra nu af være glemt, hvad der et Dieblif
 før blev talt mellem os!

Stedm. Det hvile evig i mit inderst Hierte, og det reneſte Venſkab trykke ſit ubrødeligſte Indſegſl derpaa!

B. d. W. Er det i Deres Fædreland, den Lykkelige lever?

Stedm. Nei!

B. d. W. Er det i Surinam? i Paramaribo?

Stedm. Ja!

B. d. W. Misundelsesværdige, alt for lykkelige Gern!

Stedm. Dette Dieblif har dybt ryſtet mig.

B. d. W. Det er overſtaaet.

Stedm. (kysſer hendes Haand). Jeg trænger til at fatte mig noget.

B. d. W. Vær De rolig! med mig ſkal De være tilfreds. Inden De reifer, kan og maa vi ſee hinanden endnu engang.

(Stedmann gaaer.)

S i e t t e O p t r i n.

Augusta van der Waard (ene).

Det ſkulde da ikke være! ak! juſt det ſkønneste af mine Ønſker, den kæreſte af mine Forhaabninger maa nu evig blive uopfyldt! Han min; og jeg havde havt Alt, Alt, og været for lykkelig. Nei! det kan, det ſkal Menneſket ikke være.

S y v e n d e O p t r i n.

Augusta van der Waard. Cern.

B. d. W. Har Du grædt, Cern?

Cern. Ja!

B. d. W. Du, der burde juble, hvis Hierte burde udbryde i idel Fryd!

Cern. Hvorfor spørger Du med den stakkels Cern?

B. d. W. O, jeg kiender ingen lykkeligere, ingen misundelsesværdigere Skabning paa Guds vide Jord!

Cern (med Taarer). Han tager bort, uden at sige mig et Ord — bort ved næste Morgengry — bort for stedse.

B. d. W. Og Du ikke med ham?

Cern. Jeg? en Slavinde!

B. d. W. Virkelig ikke?

Cern. Hvor kunde jeg?

B. d. W. Og han tager Dig ikke til Kone?

Cern. Hvor kunde jeg nogenjinde engang drømme sligt?

B. d. W. Cern! Ved Alt, hvad Dig helligt er! ved ham selv! Tael Sandhed!

Cern. Taler jeg da ikke Sandhed bestandig?

B. d. W. Har han aldrig sagt til Dig, han vilde kjøbe Dig fri, tage Dig med til Europa, ægte Dig?

Cery. Sagt det, kan han vel have, i et uoverlagt Dieblif, i Anstød af en overraskende Jølelse.

B. d. W. Er det Dig ikke nok, at han engang har sagt det?

Cery. Nei!

B. d. W. Vil Du ikke tage ham ved Ordet?

Cery. Bevare mig Gud fra, at vilde benytte et saadant Dieblif til hans Ulykke.

B. d. W. Men naar han nu end eengang med rolig Overtydning for fuld Alvor gjorde Dig samme Tilbud?

Cery. Aldrig kom den forbovne Tanke i min Siæl, at vilde være hans Kone; heller aldrig kan han gjøre mig dette Tilbud for Alvor.

B. d. W. Hvorfor ikke?

Cery. Er jeg ikke Hr. Lides Slavinde? maatte han ikke have tusind Pund at kobe mig fri med?

B. d. W. Hvad er ham tusind Pund, naar han elsker Dig?

Cery. Hvor skulde han tage de tusind Pund fra?

B. d. W. (med synlig Glæde). Har han ikke saamange Penge?

Cery. I dette Dieblif maaskee ikke tyve Guineer.

B. d. W. Ved hans tarvelige stedse eens
Levemaade skulde man dog troe det.

Cery. Hvad han har, anvender han paa
at skaffe sig Naturskønheder, og gjøre sine Baa-
benbrødre fornøiede Tiner.

B. d. W. Ja! Stedmann er et godt, et
meget godt Menneske.

Cery. Den bedste, den ædlest Mand, jeg
har kiendt.

B. d. W. (ved sig selv). Han kan altsaa ikke
fiske hende fri! Du glæder Dig dog vel aldrig,
nædle Augusta! (Til Cery) Saa har Du rigtig
nok Ret i at græde, stakkels Cery!

Cery. Jeg elsker ham meget for høit, til
nogensinde at ønske at fiske fri for hans Penge.

B. d. W. Er det ikke overdreven Delicatesse?

Cery. Han fortjener en ganske anden Lod.
Hvad skulde han med mig i Europa, midt iblandt
de skønne stolte Europæerinder, der fordunklede
mig fra alle Sider? Vilde han ikke der snart
skamme sig ved sin amerikanske Slavinde? Naar
han saa daglig saae mig udsat for hans Naarø-
rendes Spot, naar disse uastadelig lod ham høre,
at han havde fornæret sig og dem, ødt sine Penge
for noget Unyttigt, berøvet sig de meest glimrende
Udsigter, de skønneste Forhold i Holland, maatte
han ikke da i Mismod's mørke Dieblif forbande

Cery? Gud er mit Bidne! heller vilde jeg selv min hele Levetid være ullykkelig end volde den Mand, jeg elsker saa usigelig, saa høit over Alt, endog kun een eneste ullykkelig Time.

B. d. W. (tører sig en Taare af Diet). Du er god, Cery! (kysser hende) Du er en fortreffelig Pige! til min Skam maa jeg tilstaae det, Du er bedre, langt bedre end jeg. Stedmann har gjort et Valg, som — jeg ikke selv kan nægte mit Bifald.

Cery. O, hvor den Tanke gjør mig lykkelig! hvormegen Styrke den giver mig til at bære Skæbne uden Knur, og med Mod og Tillid see hidsset en bedre Fremtid imøde! Hidsset er det bedre; der ere vi alle lige; der er ingen Slaver.

B. d. W. Er der en qvindelig Skabning hans fortreffelige Hierte værd, saa er det Dig. Og dog — vilde Du vel være istand til at afstaae ham til en anden?

Cery. Er han da min?

B. d. W. Og naar han nu var Din?

Cery. Var han min, saaledes min, som jeg aldrig har været formastelig nok til at ønske det, — saaledes min, at det aldrig kunde lægges mig til Last — saa aldeles min, som den frie Pige kan falde den selvvalgte Mage sin . . . saa vilde det vist nok være mig umuligt; men nu . . .

B. d. W. Hvad? Nu? tael, min Cery!

Cery. Nu ønsker jeg intet inderligere, end at det ædlest Herte under Solen maatte være bestemt til at gjøre den ædlest af alle Mænd ogsaa til den lykkeligste — har Du forstaaet mig?

B. d. W. Hvorledes skal jeg . . .

Cery. Det ædlest Herte under Solen, sagde jeg.

B. d. W. Nu ja!

Cery. Hvem kunde jeg mene dermed, uden den ædle høimodige Augusta?

B. d. W. Du bestaemmer mig, Du overraster mig, Cery!

Cery. Du elsker ham. Nægt det kun ikke. Tør jeg gaae til ham? tør jeg bringe ham det Glædesbudskab? tør jeg?

B. d. W. For Alting i Verden ikke!

Cery. Elsker Du ham ikke? — jo, jo! Du elsker ham! o lad mig ile til ham!

B. d. W. Bliv! bliv! siger jeg til Dig.
(tager hende ved Haanden.) Jeg forbyder Dig det for fuld Alvor.
(De vil gaae.)

O t t e n d e O p t r i n.

De Forrige. Obersten.

Oberst. Hvorhen? saa hurtig?

B. d. W. Der er en Fugl, der vil flyve fra os.

Oberst. Saa?

B. d. W. Og det søger vi nu efter muligste
Tone at forebygge.

Oberst. Naturligvis!

B. d. W. Hr. Obersten vil altsaa tilgive . . .

Oberst. Ydmygste Tiener!

(B. d. Waard og Cery gaae.)

Obersten (ene). Ha ha! jeg forstaaer. —
Gaae, skynd I jer at forebygge det. Hannen fly-
ver dog bort alligevel. Og Hunnen — ha ha ha!
Hunnen flyver i mit Buur.

N i e n d e O p t r i n.

Obersten. Stedmann.

Obersten. Nu, Hr. Capitain! alt reise-
færdig?

Stedmann. Paa et Anliggende nær, der
ligger mig meget paa Hierte, men som der er
mig en stor Vanskelighed i Veien til at faae aldeles
til Ende.

Oberst. For Exempel —

Stedm. Det er et Hiertens Anliggende.

Oberst. Saa?

Stedm. Det er mig næsten umuligt, at
reise bort uden min Elskede.

Oberst. Saa tag hende med.

Stedm. Det er just Vanskeligheden. Den Vige, jeg elsker, er en Slavinde. Hun koster tusind Pund.

Oberst. Tusind Pund?

Stedm. Dem har jeg for Dieblisset ikke.

Oberst. Gjør mig ondt.

Stedm. Hr. Oberst!

Oberst. Nu!

Stedm. Jeg kom i Dag over Dem i en ædel Handling; læg endnu een til, der i mine Dine er ikke mindre ædel.

Oberst. (ved sig selv) Ha ha! hvor fint! — (høit) Vil De tale tydeligere.

Stedm. De veed, at jeg i Holland har en sikker Sum af 12000 Daler staaende. Den pantsætter jeg Dem, og, om De vil, min Gage til. De har i Dag befriet Cery fra den rædsomste Død. Guldbring Deres skionne Værk. De gjør mig, De gjør Cery usigelig lykkelig, naar De paa et halvt Aar forstrækker mig den Summa af tusind Pund.

Oberst. Meget vel! men . . .

Stedm. Paa en ærlig Mand's Ord. Pengene skal paa Deres Anviisning blive udbetalte paa Klokkeslaget.

Oberst. Det vil jeg gierne troe; men . . .

Stedm. Kenter, saa meget, De vil. Om De endog skulde behage noget usædvanlige Procent — ret gierne. Jeg lover Dem paa Officeersparol fuldkommen evig Tavshed.

Oberst. Det tvivler jeg ingenlunde paa.

Stedm. Jeg veed, der ligger i rum Tid en anseelig Sum ørkesløs hos Dem. En lille Tilvæxt af skønne Procenter, er for en oeconomist Mand ikke at forsmaae.

Oberst. Jeg nægter det ikke, jeg har Penge. Men een eneste Punkt forbyder mig at laane Dem, saa hiertelig gierne jeg end ellers gjorde det.

Stedm. Med saamegen Sikkerhed —

Oberst. Med al Verdens Sikkerhed. Det staaer ikke til mig at hæve denne fatale Punkt.

Stedm. Hvordan det?

Oberst. Jeg har gjort det Løfte, aldrig at laane noget Menneſke Penge, om det saa var min kiødelige Broder. Jeg er en Mand af Samvittighed. Løfter maa man holde.

Stedm. Og naar De nu havde lovet, ikke at vise Nogen en Begiærning i Nød, om det saa var Deres kiødelige Broder?

Oberst. Saa maatte jeg holde det, saasandt jeg er en Mand af Samvittighed. Overalt synes De mig at have et temmeligt Hæng til at sde. I saa maadelige Omstændigheder at ville

kiøbe en Vige for tusind Pund, hvilket Kaseri? De er en ung smuk Mand, har Talenter, Kundskaber og en god Opdragelse. De kommer med Ære tilbage til Deres Fædreland. De skønneste Veie til Førfremmelse staae Dem aabne. Det kan ikke staae Dem feil, imellem hundrede fordeelagtige Partier, at bestemme Dem for det fordeelagtigste. De vil engang takke Deres Oberst, at han viste sig haard imod Dem, da det laae ham paa Hierte at holde Dem fra en latterlig Streg, som man i det høieste kun kunde begaae, naar man var halv fra sig selv af Feberhede.

Stedm. De har afslaaet mig min Bøn; hvorfor lader De det ikke blive derved? hvorfor saa liden Skaansel for den Ulykkelige, at De vil haane ham ovenikøbet? (gaaer.)

T i e n d e O p t r i n.

Obersten (ene).

For Dæblen! han tog mig min Gern bort lige for Næsen, hvis jeg nølede for længe. Tusind Pund! sagde han; tusind Pund! Den gamle-giærrige Skurk! Nei! saameget giver jeg ikke. — Fem, sex, ja syv hundrede Pund vil jeg i al Fald forstaae mig til; men saa hedder det endda: Fingeren paa Munden! Jeg vilde jo blive til en latter for den hele By, naar man offentlig for-

talte: jeg havde købt mig en Pige for syv hundrede Pund.

E l l e v t e O p t r i n.

Obersten. Lude.

Oberst. Det er godt, De kom, jeg har isinde at afgjøre en Ting med Dem.

Lude. Ydmyge Tiener!

Oberst. Vil De sælge Cery?

Lude. Ja!

Oberst. Hvad forlanger De for hende?

Lude. Cery er gode Vare. Hun er frisk, ung og smuk. Hun kan læse, skrive og regne, og forstaaer at føre en Husholdningsbog. Hun kan strikke, sye, stryge, brodere, aarelade. Hun laver Sundhedsdrikke af Urter; hun kan koge; o, hvor nydelig og velsmagende hun kan koge! Hun synger, hun spiller paa Luth, hun er altid i god Lune. Hun lyver ikke, hun stæler ikke, drikker ingen Malaga, gjør ingen Complotter. Hende kan man betro, hvad man eier og har; hende kan man med Sikkerhed betro Liv og Siæl. Et Ord saa godt som 24: Cery koster 1000 Pund.

Oberst. Hvad? tusind Pund?

Lude. Ikke en Skilling ringere.

Oberst. De maa love mig Tausshed; jeg vilde ikke gierne have at Folk skulde gjøre sig lystige

over mig. De kan i alt Fald sige: jeg har betalt Dem to til tre hundrede Pund. Paa det Vilkaar giver jeg Dem sex.

Lude. Ha ha ha!

Oberst. Hvad leer De af? Det er dog en Sum.

Lude. Ikke en Skilling under tusind.

Oberst. Jeg giver Dem syv hundrede.

Lude. Som sagt.

Oberst. Otte hundrede.

Lude. Hielp er ikke.

Oberst. Halvreds vil jeg lægge til.

Lude. Et Ord saa godt som 24: Cery koster 1000 Pund.

Oberst. Ved en saa uhyre Sum slet ikke at slaae af?

Lude. Det er Beviis paa, at De har med en solid Kiebsmand at gisre.

Oberst. Med en Gnier, med en Uagerkarl, med en — Nu giver jeg Dem ikke hundrede Pund, saa sandt jeg . . . Diæblen annamme' alle Selenverksauere! (gaaer i høieste Brede.)

Lude (ene). Det var alt det andet Efterspørgsel paa een Time. Kommer der et tredie, koster Cery tolv hundrede Pund.

F e m t e A c t.

(En Sal i Lûdes Huus.)

F ø r s t e O p t r i n.

Lûde. (siden) Obersten.

Lûde (sidder ved et Skriverbord, tæller Banko-
sedler og lægger dem i sin Brevtaske). 1200 Pund!
rigtig talt! (skriver.)

Obersten (ved sig selv). Der sidder den
gamle Syndebuk; gid Haanden maatte blive lam
paa ham! — Det Satanskram lod mig ikke lukke
et Die den hele Nat! Er det eengang en dum
Streg, at byde saameget for en Pige, saa gjør
150 Pund fra eller til just ikke en dum Streg
saameget dummere. Vil jeg have No for mig
selv, maa den Sum nu eengang til det. (Til Lûde)
God Morgen!

Lûde. Ydmyge Tiener!

Oberst. Alt i Arbeid?

Lûde. Ja!

Oberst. Spist Frokost?

Lûde. Nei!

Oberst. (affides). Den gamle Næv er bred.
— Har man overilet sig en Smule i Gaar? var
man hidfig —

Lude (reiser sig). Eller kanstee endog grov.

Oberst. Man har betænkt sig; man er
kommen at gjøre Tingen god igien.

Lude. Saa?

Oberst. Her! vil De see? fem hundrede
og fem hundrede gjør tusind Pund.

Lude. Rigtig! (tæller ham dem til igien) Fem
hundrede og fem hundrede gjør tusind Pund.

Oberst. Hvad skal det sige?

Lude. Den Handel bliver der ikke af.

Oberst. Har De betænkt Dem?

Lude. Det just ikke.

Oberst. Hvad da?

Lude. Det er forfilde.

Oberst. Hoi saa?

Lude. Cery er solgt.

Oberst. Død og al Ulykke!

Lude. Og det to hundrede Pund dyrere,
end jeg bød Dem hende i Gaar.

Oberst. Naadde jeg over saadan en Celex
verkooper, lod jeg ham strax hænge.

Lüde. Hvorfor vilde De i Gaar knibe paa nogle lumpne Pund? hvem er nu den egentlige Gnier? Dog, forbi er forbi. En Flaske Malaga til Frokost!

Oberst. Lad den komme, at jeg kan slaa Dem Glasfen i Hovedet! Ikke at vie eet Dieout, — ikke spørge mig . . .

Lüde. Givre saameget Væsen af et Par Pund, skrige, støie og bande, stikker det sig for Commandanten i Paramaribo, for en hovedrig Mand, der paa nogle Aar har i Surinam tient mere Guld, end han veier selv.

Oberst. Hvem har ligbt hende?

Lüde. Det veed jeg ikke selv, og det bryder mig heller ikke.

Oberst. Saa gid ogsaa Satan . . . Vi ere endnu ikke færdige; det bliver paa Regning. Giv Deres Slaver sig rebelse, ødelægge de Deres Plantage, plyndrer de Rassen, brænder de Husene, prøv saa Du paa at komme om Hielp til mig, Du gamle haardhuede Sicælepranger!

(Gaaer.)

Lüde (ene). Ha ha! jeg har dog aldrig nogen større Glæde, end naar jeg ret kan ærgre En tilgæng.

Andet Optrin.

Lude. Stedmann. Quacko.

Stedmann (iilksom). Net tilpas, Hr. Lude! her er det: fem hundrede i Bankosedler, to hundrede i Guld; Resten og langt over i Pretiosa. Vil De tage? — Hvor er Cery? o! Gudskeelov! nu kan jeg sige: hvor er min Cery?

Lude. Hr. Capitain!

Stedm. Saa tag dog!

Lude. Det gjør mig ondt.

Stedm. Hvad? hvilket?

Lude. Cery

Stedm. Cery! hvad? tael!

Lude. Er solgt for en Time siden.

Stedm. (som ude af sig selv). Solgt? Cery solgt!

Lude (gaaer bestandig længere fra ham). Som sagt! det gjør mig ondt.

Stedm. (tager fat paa ham). Til hvem? til hvem?

Lude. Det veed jeg ikke.

Stedm. Død og Helvede! til hvem?

Lude. Lad mig være! De kiender Lovene her; de ere strænge, jeg kunde, jeg maatte. (Slipper fra ham og løber.)

T r e d i e O p t r i n.

Stedmann. Quacko.

Stedm. Solgt! min Gerny solgt! store Gud!

Quacko. Jeg glædede mig saadan til den Glæde, jeg skulde giøre Dig og Din Gerny! o, hvor hurtig har denne Glæde forandret sig til Taarer!

Stedm. Der! bring mine Kammerater det tilbage! — sig dem, at deres Godhed rører mig — rører mig til Taarer.

Quacko. De vil ikke tage det saa gierne igien, som de gav det.

Stedm. De gode Mennesker! — hvor ere de komne til saamange Penge?

Quacko. Har Du ikke i Dag udbetalt dem en Gratification? har ikke Augusta van der Waard foranstaltet et Sammenstød til dem?

Stedm. Den gode fortreffelige Augusta!

Quacko. Den ellers saa gode Augusta er dog ikke altid god.

Stedm. Hvad siger Du?

Quacko. I Dag var hun det i det mindste ikke. O det glemmer jeg hende aldrig, aldrig!

Stedm. Forklar Dig.

Quacko. Jeg saae Dig sørge, saae, at Smerten afdvang Dig Taarer for Gerny; jeg kunde

ikke taale at see Dig lide. I min Angst løb jeg til Augusta, og bad hende paa mine Knæ.

Stedm. Der har Du gjort en dum Streg, Quacko!

Quacko. Tilgiv mig.

Stedm. Havde Du ikke meent det saa godt, vilde jeg ærgret mig; men nu! — o! Du veed ikke, hvad Du i Din Godhiertighed har spillet mig for en dum Streg. Og hvad sagde hun?

Quacko. Hun søgte Udflugter, undskyldte sig med store uventede Udgifter, og sendte mig tomhændet og fortvivlet bort.

Stedm. Havde Augusta givet Dig Penge, saa — Nei! i Lidenstændens Time var end ikke det bedste Menneske istand til saadan Hoimodighed.

Quacko. Nu stillede jeg mig hen paa Torvet, og vilde sælge mig selv, for i det mindste at bringe Dig noget til Hjælp til den fornødne Summa.

Stedm. Du! opofre mig Din nylig frænkede Frihed! Du ædle eiegode Quacko!

Quacko. Der kom en sort Fæger af Dit Compagnie til mig; jeg klagede ham min Nød. Jeg veed Raad, raabte han. Han førte mig til Dine Vaabenbrødre; enhver gav, hvad han havde; paa saa Diebliske var Summen samlet.

Hydelig Jubel fulgte mig. Hvad jeg skyndte mig!
 hvad jeg løst afsked med min Skat! og nu . . .

Stedm. Lad os ile bort fra Surinam! saa
 riig, som jeg ønskede, kommer jeg rigtig nok ikke
 tilbage til mit Fædreland; men dog maaskee
 rigere end nogen endnu fra Indien er kommen
 dertil. Jeg bringer en Ven med, saa ikke saa let
 nogen skal vise mig bedre. (Omfavner og kysser ham.)
 Gaa nu Quacko! Der er Cery.

(Quacko gaaer.)

F i e r d e A p t r i n.

Stedmann. Cery.

Cery. Du vil bort! Du forlader Din Cery!

Stedm. O Cery! Cery!

Cery. Du kunde forlade mig uden Farvel!

Stedm. Var det ikke bedre for os begge?

Cery. Kun een gang vilde jeg see Dig endnu.
 Mit Øie skalde ret see sig mæt paa Dig. Jeg
 vil ret indpræge Din skønne ædle Gestalt i min
 Siæl. — Saaledes, saaledes, som Du nu staaer
 for mig, seer jeg Dig, saa tidt jeg vil; o! altid,
 altid vil jeg see Dig! Man maatte rive mig fra
 mig selv, naar man vilde udrive Dig af mit
 Hjerte.

Stedm. Min ulykkelige Cery!

Cery. Ikke saa ulykkelig, som Du troet. Ogsaa i Din Gravværelse, ogsaa i fierneste Adskillelse har jeg Dig hos mig. Hvor kan jeg være ulykkelig, naar jeg har Dig?

Stedm. O! Du veed ikke, minne Cery! hvad jeg vilde overrasket Dig med!

Cery. Vist med noget ret godt?

Stedm. O ja!

Cery. Hvem vil Du ikke Godt? hvad Godt under Du ikke Din Cery? Det lykkes Dig ikke. Gjør det Dig saa sørgmodig?

Stedm. Det bringer mig til Fortvivlelse.

Cery. Du vilde — er det mig ikke nok! kun at ville, ikke at det lykkes, staaer til os. O! hisset gælder eengang den ædle Willie uendelig mere, end den lykkeligste Lykke!

Stedm. Jeg vilde gjøre Dig fri, bede Dig om Din Haand —

Cery. Du Gode!

Stedm. Jeg søgte Penge. Overalt fik jeg Afslag. Nei! ikke overalt; mine Baabenbrødres Hielp kom for tilde. Du var alt solgt, da den kom.

Cery. Saa?

Stedm. Solgt! siger jeg.

Cery. Jeg forstaaer Dig.

Stedm. Og det overraster Dig ikke engang?

Cern. Hvor skulde det kunne overraske mig? er det ikke Slavers sædvanlige Lod? kan det overraske en Børn, at den gaaer fra Haand til Haand, til den tilsidst bliver gammel, og ingen skiotter om den? Er det første Gang, jeg er solgt? bliver det sidste? Kan noget overraske Dig, som Du hver Dag; hver Time 'nraatte vente?

Stedm. Kiender Du Din nærværende Herre?

Cern. Nei! vist nok er det en tung Lod at skulde have en Herre; men taalmodig at lyde den, man faaer, afvæbner tidt det haardeste Tyrannie. Hvem han saa er, skal Cern gjøre sin Pligt.

Stedm. O, hvor tidt er det endda ikke nok!

Cern. Er det ikke nok, saa gjør jeg, hvad jeg kan. Saa taaler, saa lider jeg, og søger i Erindringen om Dig Trøst for de nærværende og Styrke mod de tilkommende Lidelser.

Stedm. Herlige Hierte!

Cern. Du har jo ogsaa meget at bære. Den bitterste Lod kan neppe paabyrde mig det halve af, hvad Du saa mandig og med saadan Siælestyrke har baaret.

Stedm. Det gjorde jeg frivillig; men Du —

Cern. At vælge sig selv en Herre, eller at maatte modtage en, kommer det ikke tidt ud paa eet? Endog den selvvalgte Herre bliver En tidt

til Byrde; ham kan man heller ikke altid blive qvit, naar man vil.

Stedm. Du! med det Englehierte, denne himmelske Tænkemaade!

Cery. Vær rolig! det er bedre, som det er. Tingen har ikke taget saa slem en Bending. Din Kone vilde jeg dog aldrig blevet.

Stedm. Hvorfor ikke?

Cery. Du kommer endnu til engang at takke mig, at jeg ikke bød Haand til Din Plan.

Stedm. Uden Dig, Cery —

Cery. Jeg vidste Din Hensigt. Det havde kun kostet mig " Ord, og den Sum havde været i Dine Hænder. Et eneste Ord — og jeg sagde det ikke.

Stedm. Cery! — og Du sagde det ikke?

Cery. O, det er min Stoltthed! det opløfter mig over mig selv, at jeg overvandt denne mægtige Fristelse, at jeg ikke sagde dette Ord. I Besiddelse af en Dig værdigere Lykke vil Du da ridt sige til Dig selv: Cery var god! hun vilde Alt heller end vide sin Ben ulykkelig . . .

Stedm. O hold op! hold op! veed jeg da ikke tilfulde, jeg finder aldrig Din Mage?

F e m t e O p t r i n .

De Forrige. Lude. En sort Jockei.

Jockei (i det han kommer ind til Lude). De har det halve af en overbrudt Guldring?

Lude. Ja!

Jockei. Den, der bringer Dem den anden Halvdeel, skal De, efter Aftale, levere en Slavinde?

Lude. Ja!

Jockei. Vil De see her?

Lude (passer begge Stykker af Ringen i hinanden). Rigtig! de passer. Gerny! følg med ham!

Gerny. Hvorhen?

Lude. Til Dit nye Herstat.

Stedm. Det tilfæder jeg aldrig.

Lude. Det vil jeg dog see.

Gerny. Stedmann!

Lude. Rød De mig ikke at kalde Bagten til Hielp.

Stedm. Kald den, Elendige!

Lude. Saa vil vi faae at see, om De har Ret til at fortrædige mig i min Handel, med Vold at gjøre Indgreb i fremmed Eiendom.

Gerny. Din Gerny besværger Dig: vær rolig!

Stedm. Er Du mig ogsaa imod?

Cery. Du kender vore Love; er Ditt Magt stærkere end de? Vil Du forsætlig forværre min Skæbne?

Stedm. O Cery!

Cery. Al den Lykke, Dyd, Retfærdighed og Høimodighed kan give, blive Din Lod! Lev vel, og erindre Dig Din Cery!

Stedm. (omfavner hende). O, jeg synker under min Smerte! (Holder Torklædet for Ansigtet.)

(Lilde giver Cery et Bink at gaae. Hun kaster et smerteligt Blik paa Stedmann, tørser sine Dine, kysker Lildes Haand, og gaaer hurtig og stille bort med Tockeien.)

Stedm. (seer sig om efter en Pause). Cery! Cery! store Gud! hun er borte! er hun da virkelig tabt for mig for evig? (gaaer).

S i e t t e O p t r i n .

Quacko med Lastdragere. Lilde.

Quacko. Denne Vej! (fører dem ud af Sideskoren. De bære Kister.)

Lilde. Hvad bærer de der?

Quacko. Kister.

Lilde. Det seer jeg nok; men i de Kister?

Quacko. Er Skatte.

Lilde. Saa? til hvem?

Quacko. Til Europæerne.

Lude. Saa? og fra hvem?

Quacko. Fra min Herre!

Lude. Den fattige Stakkell! ha ha ha!

Quacko. Min Herre er riig, rigere end alle Plantere i Surinam tilsammen.

Lude. Det er Løgn!

Quacko. Hvordan skulde han ellers være kommet til de Skatte? Hvad mener De, der er i No. 1?

Lude. Sukker, Caffee, Cacao.

Quacko. Lapperi!

Lude. Sølv, Guld, ædle Stene?

Quacko. Lapperi!

Lude. Er Du gal, Dreng!

Quacko. Sandt Lapperi mod disse Skatte. Guld og Sølv har de nok af i Europa.

Lude. Du gjør mig nysgiærrig.

Quacko. No. 1 indeholder Frø af de stældneste: Røtter.

Lude. Saa? og No. 2?

Quacko. De stældneste Planter, saa kunstig tørrede, at de hverken af Farve eller Udseende have tabt det mindste.

Lude. Men i No. 3 er der dog...

Quacko. Udstoppede Fugle, som de levede, og som man hidindtil ikke fiender een eneste af i Europa.

Lude. Gratulerer til de Skatte, og mistter ikke om at vide, hvad Snabs der er i No. 4.

Quacko. Da er det just de egentlige Skatte.

Lude. Saa lad høre.

Quacko. Optagne Egne, Skildringer af Naturskøndheder, Tegninger af Mennesker og Dyr; gavnlige Forslag til Regjeringen, og endnu gavnligere til Menneskehedens Vel.

Lude. For Exempel?

Quacko. Hvorledes man skal affkaffe Slavehandelen, gjøre den stakkels Neger fri, og den grusomme Planter til et Menneske.

Lude. Ha ha ha!

Quacko. Hvad leer Du af?

Lude. Din Herre er ikke klog. Slavehandel bringer Penge ind. Hvad der bringer Penge ind, bliver ikke affkaffet. Før bleger jeg alle Morianer, før Din Herre med al sin Skriverads faaer een eneste Neger fri.

S y v e n d e O p t r i n.

De Forrige. Stedmann, som hans Soldater følger til Dørren.

Stedm. Nu nok! gaaer! — Jeg gientager Eder endnu engang min hjertelige Tak for hver Gang vi have deelt Nøie, Mangel og Fare med

hinanden! — Det J gjorde for mig i Dag, o! det kan jeg aldrig nok takke Eder for! Lev vel! —
 (kysser en Soldat) Gamle Kammerat! jeg giver Dig dette Afskedskys i alle vore Baabenbrødre's Navn.
 Gaa nu!

(Soldaterne tørre deres Dine og gaae. Advædte følger dem.)

D e t t e n d e O p t r i n.

Stedmann. Lude.

Lude. Altsaa alt rejsesfærdig, Hr. Capitain!

Stedm. De bliver derved en besværlig Gæst gbit, før De maaskee havde ventet det.

Lude. Varer saa ikke længe, før jeg har en ny paa Halsen. Midlertid havde De været mig kæretere end en anden.

Stedm. Virkelig?

Lude. Ja! for sandt at sige, paa det Var Bærelser nær, De havde her i Huset, gjorde De mig slet aldeles ingen Uleilighed. Skulde De komme hid til os igien, skal mit Huns altid hester staae Dem aabent, end hundrede andre.

Stedm. Det Skudsmaal, De der giver min Opførsel mod Dem, er mig saameget mindre ligegyldigt, da De ikke maa regne paa et lignende fra mig.

Lude. Det er at sige, De har været udsat for Uleiligheder fra min Side?

Stedm. Uleiligheder, som jeg aldrig i mine Dage tilgiver Dem.

N i e n d e O p f r i n .

De Forrige. Obersten.

Oberst. Net saa! Den Selenverkooper der har spillet os to en fordømt Streg. Hvad mener De, Hr. Capitain! om De gav ham et godt Livsuld Prygl, inden De gif ombord?

Lude. Hvad tænker De paa? saadan en vakker artig Mand, som Hr. Capitainen.

Oberst. Nu! saa vil jeg gaae i hans Sted, og...

Lude. Hr. Obersten kunde det ogsaa for ligne. Hr. Obersten er en stræng Herre, lidt kort for Hovedet. Det er sandt, mødte De ikke nys en Ladning Rhinskvinn? det skal være fortreffelig tredsindstyveaarig Rhinskvinn. Et godt Sortement af den er bestemt den Herre, som nys den onde Lune kom over, at ville give mig et Livsuld Prygl. Det var dog noget nær fløgere, at spare os begge af den Uleilighed og Processens Omkostninger, og hvad deraf videre kunde flyde...

Oberst. Og probere Rhinskøinen i det Sted? nu lad gaae.

Lude. Jeg vil strax gaae hen at gjøre Anstalt. Ydmygste Tiener! (gaaer.)

T i e n d e O p t r i n.

Obersten. Stedmann.

Oberst. Jeg har en Skrivelse, som jeg skal bede Dem tilstille Hans Durchlauchtighed Statholderen.

Stedm. Med Fornøielse.

Oberst. De vil formodentlig blive meget naadig modtaget.

Stedm. Det haaber jeg.

Oberst. Man siger, at De bringer mange smukke Ting hjem med.

Stedm. For Speculanten intet! for Naturens og Sandhedens Ven usfatteerlige Ting.

Oberst. De skal, siger man, have isinde at give en Reisebeskrivelse ud.

Stedm. Ja!

Oberst. De har da neppe forsømt at samle vakre Data til den her?

Stedm. Mere vigtige end vakre Data.

Oberst. Der vil formodentlig mangle en komme til at staae i et maadeligt Ly?

Stedm. Efter Fortieneste, altsaa naturligtviis i et meget maadeligt Lys.

Oberst. Hans Durchlauchtighed vil formodentlig spørge Dem om mange Ting her i Surinam.

Stedm. Det formoder jeg selv.

Oberst. Naar det nu for Exempel skulde komme paa Tale om Tropperne her i Surinam, hvad vilde De da sige?

Stedm. Sandhed!

Oberst. Som for Exempel?

Stedm. Spørg mig ikke nok engang, Hr. Oberst! ellers siger jeg Dem den med.

Oberst. Kan De ogsaa bevise, hvad De siger?

Stedm. Jeg har samlet Facta, og ladet de Facta godtgjøre med uforkæslige Vidnesbyrd.

Oberst. Saa? og naar jeg nu tog min Ordre tilbage, sendte Dem i Arrest for Deres Raisonnement, lod Deres Papirer undersøge og cæsere; androg hos Stat — hos Hans Durchlauchtighed Statholderen paa Deres Cassation, hvad da?

Stedm. Mig kan De hæfte, men mine Papirer ere i Skibscapitainens Værge og under hans Ansvar. De er Oberst og Commandant i Paramaribo. Ved Vandets Bred har Deres Magt

sin Brændse. Skibet er udenfor denne. Endog uden min personlige Nærværelse vilde mine Papirer havde deres fulde Vægt. Hvad igrigt min Arrest under disse Omstændigheder vilde gjøre for en Sensation der, og om den ikke vilde blive et nyt Bilag til mine Beviser, om De eller jeg tilsidst vilde tabe mest derved; det overlader jeg Dem selv at betænke, Hr. Oberst!

Obersten (stamper). Saa reis i Dævlens og hele Helvedes Ravn! (gaaer.)

Elleve Opt. n.

Stedmann. Quacko.

Quacko. Nu er Alting færdigt.

Stedm. Nu saa farvel, Surinam! for stedse! mindst havde jeg tænkt, da jeg første Gang betraadde Din Strandbred, jeg med saa blødende sønderrevet Hierte engang skulde forlade Dig.

Quacko. Augusta van der Waard vil tale med Dig endnu een gang.

Stedm. Vi har jo intet mere at sige hinanden.

Quacko. Jeg var saa vred paa hende; men naar man bare seer hende, hører hende tale, maa man holde af hende af sit hele Hierte. Der kommer hun!

T o l v t e O p t r i n .

De Forrige. Augusta v. d. Waard.

B. d. Waard. Jeg herte just nu, at De var reiseferdig. Har jeg da virkelig givet Dem Anledning at besvære Dem over mig, siden De vil forlade mig uden Farvel?

Stedmann. Hvo vilde ikke gierne spare sig en saadan Afsteeds Smerte?

B. d. W. Har jeg end i een Henseende taget feil, troer jeg des sikrere at tørde regne paa Deres Venskab.

Stedm. Aldrig skal Augusta v. d. Waard have eier nogen Ven, som jeg ikke i Hengivenhed og Bestandighed skal kunne kappes med.

B. d. W. Venner have altid noget at sige hinanden. Tænker De, som jeg, skal de umaadelige Have, der adskille os, ikke hindre os fra ofte at høre fra hinanden?

Stedm. Med inderlig Taknemmelighed modtager jeg dette Tilbud.

B. d. W. Lad De aldrig noget Skib gaae fra Holland til Surinam, uden at bringe Brev med til mig.

Stedm. Deri kan De forlade Dem paa min Nøisgtighed.

B. d. W. Der skal aldrig komme noget Skib fra Surinam til Holland, uden at bringe Dem et ret langt omstændeligt Brev med fra Deres Veninde.

Stedm. Og gid da ethvert maatte bringe mig den Efterretning, at De var lykkelig, ret lykkelig, saa lykkelig, som De fortiente!

B. d. W. Saa en lykkelig Reise da, dyrebare uforglemmelige Ven! alle en reen Siæls Glæder vorde Deres Lod — den arme Cery!

Stedm. Skal jeg da virkelig fra hende, uden engang at erfare hendes Skæbne?

B. d. W. Hendes Skæbne er hidtil en Hemmelighed.

Stedm. Hvem kan jeg bedre anbefale denne mig saa dyrebare Skabning, end min ædelmodige Augustas moderlige Besskræmelse?

B. d. W. Skulde kun ikke hendes Lod have bestemt hende til et langt fraliggende Sted! De veed, hvorlidt man, selv med den bedste Villie, kan gøre for langt fraværende Venner.

Stedm. De gør for hende, hvad De kan.

B. d. W. (giver ham Haanden). Det gør jeg. Det er sandt, De tager dog ikke ilde op, at jeg beder Dem modtage en lille Erindring fra mig.

Stedm. Augusta! hvortil behøves...

B. d. W. Kunde De i dette Dieblif nægte mig denne lille Fornøielse?

Stedm. Augusta!

B. d. W. Er den i det mindste! det staaer jo endda altid til Dem, om De vil tage derimod eller ikke. Nu! bringe den maa jeg jo dog?

Stedm. (trykker taus og forlegen hendes Haand; hun iler bort, og kommer strax igien med Cery, som hun fører til ham.)

Trettende Optrin.

Stedmann. A. v. d. Waard. Cery.

B. d. W. Nu, Stedmann! vil De tage derimod?

Stedm. Cery! Augusta...

B. d. W. Afslaaer De?

Stedm. Er det muligt?

B. d. W. Cery var villig at afstaae mig, hvad der var hende kærester i Verden. Jeg er en forfængelig Skabning, der ikke gierne vil lade sig overgaae i Høimodighed.

Stedm. Cery! Du min! (trykker hende til sit Hjerte.)

Cery. Din! Din! evig ene Din!

Stedmann (til Augusta). Edle høimodige
Kone!

B. d. W. Alt have gjort to skønne Siæle
lykkelige, være min Lykke!

Cery (styrter for hendes Fødder). O lad mig
græde ved Dine Fødder!

B. d. W. (reiser hende og trykker hende til sit
Bryst.) Herhid! herhid! Du har lært mig det,
og jeg lærer det! Alt skönt og godt formaer
Mennesket, naar han kun alvorlig vil! Tænk for
denne Din Lærdom! og nu — i hans Arme,
lykkelige Pige!

Cery. Din Slavinde vil jeg være, tilhøre
Dig, ene, evig tilhøre Dig! men Din Hustru . . .

B. d. W. (spøgefuld befalende.) Adlyd, Slav-
inde! Dit Herskab befaler!

Stedm. Giv mig Din Haand, bliv min
Hustru!

Cery (staaer et Dieblif, og synker derpaa i hans
Arme).

